ΚΥΘΗΡΙΟΙ

Ἐὰν θέλετε πολιτισμόν, εὐημερίαν, καὶ πρόοδον, κατέλθετε τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὰ βουνά σας εἰς τὸ παράλιον, καὶ δημιουργήσατε ἐκεῖ σύγχρονον πόλιν. Ἄλλως ὁ σημερινὸς διασκορπισμός σας εἰς μικροχωρία καὶ μικροσυνοικισμούς, θὰ ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς εἰς παντελῆ ἐρήμωσιν τὴν νῆσον σας.

«Φωνὴ τῶν Κυθήρων»

ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ

ΚΥΘΗΡΙΟΙ

Κτίσατε τὴν νέαν πόλιν σας εἰς τὸ Διακόφτι. Μόνον τὸ μέρος αὐτὸ σᾶς ὑπόσχεται ὁριστικὴν συγκοινωνιακὴν ἐξασφάλισιν, καὶ μόνον αὐτὸ σᾶς παρέχει ὅλα τὰ πλεονεκτήματα πρὸς ὑγιεινὴν διαμονήν σας. Τὸ Διακόφτι εἶνε ὁ τόπος ὁ ὁποῖος φυσικῶς ἐξυπηρετεῖ τὸ σύνολον τῆς νήσου σας.

«Φωνὴ τῶν Κυθήρων»

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΑΪΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΕΤΟΣ 9ον—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ | ΓΡΑΦΕΙΑ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ · ΟΔΟΣ Θ. ΡΕΤΣΙΝΑ 33 · ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1933.—ΑΡ. 114

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ

Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐγχωρίου περιουσίας ἀπεφάσισε τὴν παραχώρησιν τοῦ ἀρκετὰ μεγάλου περιβολίου τῆς Μονῆς Μυρτιδίων πρὸς χρησιμοποίησιν αὐτοῦ ὡς Ἀγροκηπίου τῆς νήσου μας.

Διὰ τῆς παραχωρήσεως αὐτῆς, τὸ θρησκευτικὸν ἵδρυμα τῆς Μονῆς Μυρτιδίων εἰσέρχεται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἱκανοποιήσεως καὶ κοινωνικῶν κοινωφελῶν σκοπῶν, καὶ συγχρονίζεται μὲ τὰς ἐπικρατούσας ἀντιλήψεις περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων. Διὰ τοῦτο, ἡμεῖς τοὐλάχιστον, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ χαιρετίσωμεν μὲ χαρὰν τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀπαρχήν, καὶ νὰ ἐπαινέσωμεν τοὺς σημερινοὺς διαχειριστὰς τῆς Ἐγχωρίου Περιουσίας μας διότι διὰ τῆς ἀποφάσεώς των αὐτῆς, ἀπέδειξαν ὅτι ἀντελήφθησαν τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς των.

Νομίζομεν ἐν τούτοις ὅτι ἡ σύστασις ἑνὸς ἀγροκηπίου δὲν θὰ εἶνε ἀρκετὴ διὰ νὰ μεταβάλῃ καὶ τὴν γεωργικὴν ἢ δενδροκομικὴν κατάστασιν τῆς νήσου μας. Ποία δὲ εἶνε ἡ κατάστασις αὐτὴ μᾶς τὸ εἶπεν ὁ σταλεὶς εἰς Κύθηρα γεωπόνος δι' ἑνὸς ἄρθρου του τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύσαμεν, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν χαρακτηριστικωτέραν περικοπὴν μεταφέρωμεν ἐνταῦθα:

«Περιελθών, λέγει ὁ γεωπόνος, ἁπάσας τὰς κοινότητας τῆς νήσου Κυθήρων, ἀντελήφθην τὰ ἑξῆς σχετικῶς πρὸς τὴν γεωργίαν καὶ τὰς διαφόρους καλλιεργείας ἐν αὐτῇ, ἅτινα καὶ σᾶς καθιστῶ γνωστά. Ἡ καλλιέργεια τῶν ἐλαιοδένδρων, τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, ἀμυγδαλεῶν, μηλεῶν, ἀπηδέας καὶ ἀμπέλου, ὡς καὶ πάντων τῶν λοιπῶν εἰδῶν, γίνεται κατὰ τρόπον πρωτόγονον, οὐδόλως ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν συστηματικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν καλλιέργειαν. Καὶ εἰς τοῦτο ἀσφαλῶς ὀφείλεται ἡ ἀθλία κατάστασις εἰς ἣν εὑρίσκεται σήμερον ἡ γεωργία ἐν τῇ νήσῳ. Τὰ ἐλαιόδενδρα καὶ ἄλλα ὀπωροφόρα δένδρα ἀφίνονται εἰς τὴν τύχην των στερούμενα πάσης περιποιήσεως καὶ καλλιεργείας, καὶ μετὰ βίας διατηρούμενα ἐν ζωῇ. Τῆς ἀμπέλου ἐπίσης ἡ καλλιέργεια εἶνε τελείως ἀνεπαρκής. Ὁμοίως ἡ καλλιέργεια τῶν δημητριακῶν ἐντελῶς πρωτόγονος».

Νομίζομεν λοιπόν, μετὰ μίαν μάλιστα τοιαύτην θλιβερὰν εἰκόνα τῆς γεωργικῆς καὶ δενδροκομικῆς μας καταστάσεως, ὅτι ἡ σύστασις τοῦ Ἀγροκηπίου δὲν θὰ εἶνε ἀρκετὴ ἐὰν δὲν μεταβληθῇ ἡ νοοτροπία τῶν καλλιεργητῶν τῆς νήσου μας, δηλαδὴ ἐὰν οὗτοι δὲν μορφωθοῦν κατὰ τὸν ἀπαιτούμενον ἐπιστημονικὸν τρόπον τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ τῶν φυτῶν. Διότι εἰς τί θὰ ὠφελήσῃ ἡ ἀντικατάστασις π.χ. τῶν φθειρομένων δένδρων δι' ἄλλων τοιούτων τοῦ Ἀγροκηπίου ὅταν ὁ δενδροκόμος μας δὲν θὰ ἔχῃ τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις ὅπως διατηρήσῃ καὶ περιποιηθῇ τὸ δένδρον του; Διότι περὶ τρόπου καλλιεργείας καὶ συντηρήσεως κυρίως πρόκειται καὶ ὄχι περὶ ἁπλῆς ἀντικαταστάσεως δένδρων.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ δὲ ὁ σκοπὸς αὐτὸς χρειάζεται ὑποδειγματικὴ διδασκαλία τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν δενδροκόμων, συνεχὴς καὶ ἐπίμονος, ἐπίσης δὲ καὶ ἄλλα τινά, ὡς π.χ. τοπικαὶ γεωργικαὶ ἐκθέσεις, βραβεῖα καὶ ἔπαινοι εἰς τοὺς ἔχοντας νὰ ἐπιδείξουν τὰ καλύτερα προϊόντα καλλιεργητικά, κλπ. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν δέον κυρίως νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ ὅλων μας. Καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς δύναται εὐχερῶς νὰ ἐπιτευχθῇ, ἐὰν τὸ Κράτος ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκαταστήσῃ μόνιμον γεωπόνον εἰς Κύθηρα ὅστις, διὰ συνεχοῦς διδασκαλίας τῶν καλλιεργητῶν, θὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅτι ἡ ἐμπειρικὴ καλλιέργεια πρέπει ν' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς τοιαύτης.

Εἰς τοὺς κ.κ. προέδρους τῶν κοινοτήτων ἐναπόκειται ν' ἀποκτήσωμεν τὸν γεωπόνον αὐτόν, ἐὰν διὰ κοινοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ἐγγράφου των τὸν ζητήσουν. Εἰς τὸν κ. δὲ βουλευτήν μας ἐναπόκειται ἐπίσης νὰ ἐνισχύσῃ τὴν αἴτησιν αὐτὴν τῶν κ.κ. προέδρων μας, δι' ἀναπτύξεως εἰς τοὺς ἁρμοδίους περὶ τῆς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ γεωπόνου αὐτοῦ μονίμως εἰς τὴν νῆσον μας.

■ ΑΝΤΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ ■

"ΑΙΩΝΙΑ ΤΗΣ Η ΜΝΗΜΗ,,

Ὁ θάνατος μέσα εἰς τὸ κρασὶ τῆς γρηᾶς συμπολίτιδος Ζαμπέτας Ταμπάκη, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν διακεκριμένον χρονογράφον Φορτούνιο, νὰ γράψῃ τὸ κατωτέρω χρονογράφημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Μεθύστρες» τὸ ὁποῖον ἀφιεροῦμεν εἰς τὴν μνήμην τῆς μακαρίτισσας. Τὸ πάθημα αὐτὸ τῆς Ζαμπέτας ἐσχολιάσθη εὐθυμογραφικῶς διὰ τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ καὶ ἀπὸ ἄλλους.

«Κρῖμα ποὺ δὲν ὑπάρχει ἕνας βακχικὸς ποιητής—ὁ Βάρναλης στοὺς «Μοιραίους» κάνει μὲ τὴ ρετσίνα.... μαρξισμό!—νὰ σώσῃ μὲ τὸν ἐξωραϊσμὸ τῆς τέχνης, αὐτὴ τὴ γρηὰ μπεκροῦ τῶν Κυθήρων ποὺ πνίγηκε χθὲς μέσα στὸ κρασὶ κι' ἔτσι ἔλαβε, ποὺ λέει ὁ λόγος, μεθυσμένο θάνατο! Ἀνηγγέλθη ἐκ Κυθήρων—λέει ἡ σχετικὴ εἴδησις—ὅτι ἡ ὀγδοηκοντοῦτις Ζαμπέτα Ταμπάκη, μεθυσθεῖσα εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς κατοικίας της, ἀφῆκε τὴν κάνουλα τοῦ βαρελιοῦ ἀνοιχτή, ἐκ δὲ τῆς διαρρεύσεως πολλῶν ὀκάδων οἴνου ἐπληρώθη εἰς παρακείμενος λάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ οἰνοβαρὴς γραῖα ἔπεσε καὶ ἐπνίγη». Πόσοι σειληνοὶ τῶν ἀθηναϊκῶν ταβερνείων τῆς ἀγορᾶς καὶ τῆς Πλάκας, πόσοι κοιλαράδες μὲ μύτη πιὸ μὼβ κι' ἀπὸ τὰ ράσα τῶν δυτικῶν δεσποτάδων καὶ μάτια μισόκλειστα σὰν τοῦ τυφλοπόντικα, δὲ θὰ σηκώσουν τὸ ποτῆρι, μετὰ τὸν τοῖρο, καὶ τὴν ἐλιά, τὸ σαγανάκι καὶ τὸ κυκλικὸ τραγοῦδι «πίνει ἀφέντης, πίνει ἀγᾶς», γιὰ νὰ ποῦν:

—Αἰωνία ἡ μνήμη τῆς Ζαμπέτας!

Νὰ τσουγκρίσουνε καὶ νὰ κατεβάσουνε τὴν καντηλήθρα τους... Αἰωνία της ἡ μνήμη. Ἔβαλε τὴν ἀθάνατη πινελιὰ τῆς φαιδρῆς πρωτοτυπίας στὴν ἱστορία τῶν πνιγμῶν. Εἴχαμε ὡς τὰ τώρα πνιγμοὺς στὴ θάλασσα, στὸ ποτάμι, στὴ λίμνη, σὲ μιὰ κουταλιὰ νερὸ—ἀλλὰ στὸ κρασί, αὐτὸ ξεπερνάει σὲ τρέλλα τὴν πιὸ καπριτζιόζικη φαντασία. Κι' ἔλαχε σὲ μιὰ γρηὰ ὀγδοντάρα ὁ κλῆρος, γιὰ ἕνα τέτοιο παράπτημα, γεμάτο παλάβρα νεανική, ἀπὸ τούτη τὴ ζωὴ στὴν ἄλλη.... Ἄχ αὐτὲς οἱ γρηές, ποὺ τὸ τσούζουνε! Ποιοὶ καημοὶ τὶς δέρνουνε, ποιοὶ ἀγιάτρευτοι σεβδάδες, ποιὲς βαθειὲς δυσαρέσκειες, ποιὰ λυσσασμένη ἀνάγκη διαφυγῆς ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, γιὰ νὰ ξεσποῦν ἄγρια στὸ ποτῆρι; Εἶνε χαρακτηριστικές, πρὸ πάντων στὴν Ἀγγλία, στὴν Ἰταλία, σὲ μερικὲς πόλεις τῆς Ἱσπανίας, στὴν Ἑλλάδα. Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ κάποιες φοβερὲς γρηές, σὰ Μοῖρες καὶ σὰ Μάγισσες, φευγάτες ἀπὸ δράματα τοῦ Σαίξπηρ, στὸ Λονδῖνο, στὸ Σόχο, νὰ βγαίνουν ἀπὸ κάποιο πάμπλικ-χάους, μέσ' ἀπὸ νεφέλη καπνοῦ, νὰ χύνωνται στοὺς δρόμους, ἀναμαλλιάρες, σὰ θύελλες, καμμιὰ φορὰ μὲ μουστακάκι καὶ γενάκι, νὰ τρικλίζουνε, νὰ ὑπνοβατοῦνε πρὸς ἄγνωστη διεύθυνσι, νὰ μονολογοῦνε, νὰ στήνουν ἀτελείωτους καυγάδες, νὰ σωριάζωνται στὸ χιονισμένο πεζοδρόμιο καὶ ν' ἀπάγωνται στὰ φορεῖα τῆς ἀστυνομίας. Αὐτὲς οἱ γρηὲς δὲ λείπουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ὕπαιθρο. Ἡ μεθύστρα εἶνε τύπος στὸ χωριό: Γρηὰ κοτσανάτη, θηρίο μοναχό, σὰν τὴ Ζαμπέτα, ποὺ ἦταν ὀγδόντα χρονῶν καὶ τράβουσε κι' ἂν δὲν πνιγότανε θὰ πήγαινε ἴσως ἑκατὸ καὶ θὰ βλέπαμε τὴν εἰκόνα της, μιὰ μέρα στὶς ἐφημερίδες «ἡ μαθουσάλαινα τῶν Κυθήρων, ἕνα θαῦμα ἐγκρατείας»...—ἔτσι γράφεται ἡ ἱστορία—γερὸ κόκκαλο, ποὺ γίνεται ἀναλλοίωτη μὲ τὸ κρασί, σὰν τὰ παραζούζουλα, μέσα στὶς γυάλες μὲ τὸ σπίρτο. Κι' εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ κοινές, εὔθυμες ἱστορίες τῶν χωριῶν ὁ «πανιερώτατος». Ὁ δεσπότης τῆς περιφερείας, περιοδεύων, ἔφθανε τὸ βράδυ νὰ καταλύσῃ στῆς μεθύστρας. Ἔπρεπε νὰ βγῇ νὰ τὸν προαπαντήσῃ στὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ τὸν χαιρετίσῃ. Τῆς χρειαζότανε προετοιμασία. Ἐπῆρε τὸ μακρὺ καβουρδιστῆρι τοῦ καφέ, κατέβηκε στὸ ὑπόγειο μὲ τὰ βαρέλια, τὤστησε σὲ μιὰ γωνιά:

—Αὐτό, ἂς ποῦμε, εἶνε ὁ πανιερώτατος! Τί θὰ τοῦ πῶ; Πῶς θὰ τοῦ κουβεντιάσω;

Κι' ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε, ἄρχισε νὰ κατεβάζῃ ἀπὸ τὴν κάνουλα. Μὲ τὴν πρώτη κανάτα λύθηκε ἡ γλῶσσα της, γύρισε γεμάτη ἀέρα κατὰ τὸ καβουρδιστῆρι:

—Ὦ, καλῶς ὡρίσατε, πανιερώτατε! Πῶς τὰ περνᾶτε, πανιερώτατε; Καλά, πανιερώτατε; Χαίρουμαι, πανιερώτατε!..

Ἀλλὰ δὲν ἦταν εὐχαριστημένη. Δεύτερη, τρίτη κανάτα, σωστὸ ἀηδόνι:

—Ὁ ἐρχομός σας, πανιερώτατε, ἔλεγε στὸ καβουρδιστῆρι, ὁ ἀνεπάντεχος στὸ φτωχικό μας, πανιερώτατε, τιμὴ καὶ μεγαλεῖο καὶ σὰν ἀπὸ Θεοῦ νὰ ψάλλουμε εὐλογητὸς σὺ Κύριε κι' εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος!...

Κι' ὅσο τὰ πετύχαινε, τόσο κατέβαζε, ὡς ποὺ ἔπεσε σταφίδα σὰν τὴ Ζαμπέτα, κάτω ἀπὸ τὴ κάνουλα. Ὁ δεσπότης ἦρθε κι' ὁ ἄντρας της ντροπιασμένος, τὴ γύρευε παντοῦ. Τέλος τὴ βρίσκει στὸ κατώγι, τὴν ξυπνάει:

—Μωρὲ τί ἔκανες, ὡργισμένη, ἐδῶ κάτου κι' ἔφαγα τὸν κόσμο νὰ σὲ ψάχνω;

—Χαιρέταγα, τὸν πανιερώτατο!

Κι' ἡ φράσι ἔχει μείνη παροιμιακὴ στὰ χωριὰ γιὰ τὴ μεθύστρα:

—Αὐτή; Σᾶς λένε: Ἄστηνε, χαιρετάει τὸν πανιερώτατο.

Ἡ Ζαμπέτα βρῆκε θάνατο σ' αὐτοὺς τοὺς χαιρετισμούς. Ἂς κρεμάσουμε σταφύλια, δροσόχνουδα φιλέρια, στὰ ἐξαπτέρυγα· ἂς τὴ ράνουμε μὲ κληματόφυλλα· κι' ἂς στρώσουμε μὲ κληματόβεργες τὸ μνῆμα. Κι' ἀπ' τὸ σταυρό της ἂς φυτρώσῃ μιὰ θεόρατη κληματαριά, ποὺ νὰ κρεμάῃ κάθε καλοκαῖρι τσαμπιὰ σὰν τῆς Ἁγίας μας Γραφῆς ποὺ δυὸ ἄνδρες δὲ μπορούσανε νὰ κουβαλήσουνε τὸ καθένα στὸν πατέρα Ἀβραάμ. Κι' ἂς φωνάξουμε τὸν καλιγράφο τοῦ χωριοῦ νὰ γράψῃ μὲ μπροῦσκο μαῦρο στὴν ταφόπετρά της: Ἦρθε, ἤπιε καὶ ἀπῆλθε».

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΙ ΕΠΙΜΕΝΟΜΕΝ

Φίλος καὶ ἀγαπητὸς συμπολίτης μᾶς παρατηρεῖ εἰς ἐπιστολήν του, διατί ἐπιμένομεν εἰς τὴν πολεμικήν μας κατὰ τῆς Χώρας ἐφ' ὅσον ὁ τόπος μας ἐξεδήλωσε κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς τὴν προτίμησίν του πρὸς τὰ παλαιὰ δημοκρατικὰ κόμματα, καὶ ἐξέλεξε βουλευτήν του καὶ πάλιν τὸν κ. Τσιτσίλιαν.

Ἀπαντῶμεν: Ἡ πολεμική μας δὲν στρέφεται ἀποκλειστικῶς κατὰ τῆς Χώρας. Εἶνε πολεμικὴ κατὰ πάσης μορφῆς τῆς ἀτάκτου ζωῆς, εἴτε κοινωνικῆς εἴτε πολιτικῆς τῆς νήσου μας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Χώρα εἶνε ἡ Πηγὴ ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέρρευσε καὶ ἀπορρέει ἡ ἄτακτος αὐτὴ ζωή, εἶνε πολὺ φυσικὸν πρὸς αὐτὴν περισσότερον νὰ στρέφεται ἡ πολεμική μας.

Πιστεύομεν βαθύτατα ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προοδεύσῃ ἡ Ἑλλὰς καὶ νὰ καταστῇ κράτος ἄξιον τοῦ προορισμοῦ του, ἐὰν δὲν ἐκριζωθῇ ἀπὸ κάθε γωνίαν της ἡ διαφθείρασα τὸν λαὸν πολιτικὴ φαυλότης. Μία δὲ γωνία τῆς Ἑλλάδος εἶνε καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου μας.

Καὶ ἐπειδὴ ἡμεῖς, συμμετέχοντες εἰς τὸ ἀναπλαστικὸν ἔργον ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἑλλάδος, ἔργον τὸ ὁποῖον μὲ τόσον ἡρωϊσμὸν ἀνέλαβε καὶ τόσον ἐπιτυχῶς ἀνέπτυξε καὶ προώθησε τὸ φιλελεύθερον πολιτικὸν κόμμα εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ἀρχὰς πρεσβεύομεν, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐργασθῶμεν μὲ ἰδιαιτέραν καὶ ἡμεῖς ἐπιμονὴν εἰς τὸν τόπον μας, διὰ νὰ ἐκριζώσωμεν ἀπὸ αὐτὸν κάθε ἴχνος πολιτικῆς διαφθορᾶς τὴν ὁποίαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὸ Σταϊκὸν τοπικὸν κόμμα εἶχε καταστήσει νόμον εἰς τὰ Κύθηρα.

Τὴν ἐπιμονήν μας αὐτὴν ἐνίσχυσεν ἀκόμη περισσότερον ἡ τελευταία ἐν Κυθήροις βουλευτικὴ ἐκλογὴ κατὰ τὴν ὁποίαν, τὸ ἀναβιῶσαν Σταϊκὸν κόμμα, μετεχειρίσθη ὅλα τ' ἀθέμιτα μέσα πρὸς διαφθορὰν τοῦ λαοῦ, δωροδοκίας, καλπονοθεύσεις, συκοφαντίας, ψεύδη, ὕβρεις καὶ ἐκβιασμούς.

Δὲν γνωρίζομεν ἄλλως τε ποῖον ἄλλον προορισμὸν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ καὶ γενικώτερα ὁ τύπος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν προορισμὸν νὰ ἠθικοποιῇ τὴν κοινωνίαν, καὶ νὰ φωτίζῃ τὸν λαὸν διὰ τὴν καλυτέρευσιν τῆς ζωῆς του;

Ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ δὲν νομίζει ὅτι ἀρκεῖ μία στήλη κοινωνικῶν ἢ ὀλίγων εἰδήσεων ἀπὸ ἕνα τόπον μικρόν, ὅπως τὰ Κύθηρα, διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ σκοπός της. Ὁ σκοπός της τότε μόνον θὰ ἱκανοποιηθῇ, ὅταν καὶ ὁ τελευταῖος Κυθήριος συνηθίσῃ νὰ σκέπτεται γιὰ τὰ γενικά του ζητήματα ὅπως σκέπτεται καὶ αὐτή, καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ὑψωθῇ εἰς ἕνα ἀνώτερο καὶ ἠθικώτερο πολιτικὸ ἐπίπεδο ἀπὸ ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε καταδικάσει ἐπὶ τόσα καὶ τόσα χρόνια ἡ φαυλοκρατία τῆς Χώρας.

ΑΛΓΕΒΡΙΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑΙ

Ἔπειτα ἀπὸ τῆς μωρίες γιὰ τούς: «ἀτίμους, λωποδύτες, χασισοπότες, μπεκρῆδες, καὶ πορτοφολάδες Τσιργῶτες» τὸ ρίξαν εἰς τῆς θεωρίες περί: «συμφορᾶς ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο λαϊκῶν κόσμων» χωρὶς νὰ κοκκινίζουν ἀπὸ ἐντροπὴν οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι τῆς Χώρας καὶ τὸ δημοσιογραφικόν των ὄργανον.

«Ἡ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο λαϊκῶν ὄγκων συμφορὰ—γράφουν—εἶνε τόσον μεγαλυτέρα, ὅσον μικροτέρα εἶνε ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο συγκρουομένων»!! Δηλαδὴ ἐκ τῆς συγκρούσεως μεταξὺ τῶν ὄγκων τοῦ μέσα δήμου καὶ τοῦ ἔξω δήμου!

Πιστεύομεν ὅτι ἡ συμφορὰ ποὺ ὀνειρεύονται οἱ Χωραῖτες εὑρίσκεται εἰς τὸ κεφάλι τους. Διότι ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι ἄριστα γνωρίζουν, δὲν ὑπάρχει διὰ τοὺς Κυθηρίους χωρικοὺς καὶ τοὺς χωρικοὺς πολιτευομένους των μέσα δῆμος καὶ ἔξω δῆμος. Ὑπάρχουν μόνον χωρικοὶ Κυθήριοι καὶ χωρικοὶ πολιτευόμενοι οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν νὰ σκέπτωνται κυθηραϊστὶ καὶ ὄχι χωραϊστί. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποδεικνύεται διὰ ζωντανῶν παραδειγμάτων καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὰ παραδείγματα τῆς Χώρας τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν περιτράνως ὅτι οἱ Χωραῖτες σκέπτονται μόνον χωραϊστί.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν συνηθίζομεν ν' ἀσχολούμεθα ἡμεῖς μὲ ἀλγεβρικὰς θεωρίας καὶ χωραΐτικα κουραφέξαλα ἀλλὰ μὲ θετικὰ γεγονότα, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διαφωτίσωμεν τοὺς συμπολίτας μας καὶ ἂς κρίνουν ἐὰν ἐξ ὅσων θὰ παραθέσωμεν ἔχωμεν δίκαιον ἢ ὄχι.

"ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΔΗΜΟΣ,,

Ἡ κακόπιστος Χώρα ἡ ὁποία δὲν ἐννοεῖ καθόλου ν' ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν ἠμπορεῖ ν' ἐξαπατᾷ τὸν κυθηραϊκὸν λαόν, φαντάζεται ὅτι μὲ τὸ νὰ συνεχίζῃ τὰ ψεύδη της καὶ νὰ διαστρέφῃ τὰ γεγονότα ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντά της. Πλάνη οἰκτρά! Διότι κανὲν συμφέρον δὲν ἐξυπηρετεῖται μὲ τὸ ψεῦδος. Οἱ ἄνθρωποι ὅσον καὶ ἂν διεφθάρησαν ἀπὸ διαφόρους κοινωνικὰς ἢ πολιτικὰς αἰτίας διετήρησαν καὶ διατηροῦν πάντοτε τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὸ Δίκαιον. Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰ γεγονότα.

Γράφουν λοιπὸν οἱ χωραῖτες ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου των ὑπὸ τὸν τίτλον: «Μέσα καὶ ἔξω Δῆμος».

«Εἶναι ἀλήθεια καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι πάντοτε οἱ ἔξω εἶνε ποὺ σπρώχνουν τὰ πράγματα. Τοῦτο δὲ τὸ ἀπέδειξαν περιτράνως αἱ τελευταῖαι ἐκλογαί. Ἀπὸ χείλη ἔξω δημοτῶν ἠκούσθησαν αἱ φράσεις «νὰ προσέξωμε τὸ σπίτι μας» κλπ., φράσεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἠκούσθησαν ἀπὸ χείλη μεσοδημοτῶν. Οἱ μεσοδημόται ἐψήφιζαν ἀναλόγως τοῦ φρονήματός των τὸν κ. Κοντολέοντα, ἢ τὸν κ. Τσιτσίλιον. Δὲν ἐψήφιζον τὸν μεσοδημότην ἢ τὸν ἐξωδημότην. Εὑρέθη μάλιστα καὶ πολιτευτὴς τοῦ μέσα Δήμου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβαλεν ὑποψηφιότητα διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἐξωδημότην κ. Τσιτσίλιον. Διότι οἱ μεσοδημόται τὸν κ. Τσιτσίλιον τὸν θεωροῦν Κυθήριον, δὲν τὸν θεωροῦν ἐξωδημότην. Ἐνῷ εἶνε ἀλήθεια ὅτι οἱ ἐξωδημόται τὸν κ. Κοντολέοντα τὸν θεωροῦν μεσοδημότην καὶ ὅσοι δὲν τὸν ἐψήφισαν, δὲν τὸν ἐψήφισαν «γιὰ τὸ σπίτι μας».

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ ἀλήθεια ἡ ὁποία, ὅπως γράφουν οἱ κακόπιστοι χωραῖτες, «πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ», εἶνε ἡ ἑξῆς:

Τὴν προηγουμένην τῶν τελευταίων βουλευτικῶν ἐκλογῶν Κυριακήν, ὁ πολιτευτὴς Κυθήρων, δικηγόρος ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ μακαρίτη Σ. Στάη, καὶ ὑποψήφιος τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, ἀγορεύων ἀπὸ τοῦ ἐν ἐν Λιβαδίῳ ἐξώστου τοῦ κ. Ι. Κασιμάτη πρὸς τοὺς συμπολίτας, εἶπε, κατόπιν ἑνὸς ὑβρεολογίου κατὰ τῶν φιλελευθέρων καὶ μέσα εἰς ἀφροὺς λύσσης κυριολεκτικῶς, καὶ ταῦτα τὰ ἀξιοσημείωτα καὶ ἀντάξια τῶν κομματικῶν του παραδόσεων:

«Μὴν ἀκοῦτε συμπολῖται τὸν προλαλήσαντα κ. Τσιτσίλιαν. Ὅσα εἶπε εἶνε ψέμματα. Τί ἔκαμεν ἄλλως τε; Τίποτε! Δύο τρία τηλέφωνα; Αὐτὰ τὰ ἔκαμε τὸ Κράτος! Ἂν ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξουσία θὰ σᾶς πάρῃ τὸν ὁδοστρωτῆρα, θὰ σᾶς καταργήσῃ τὰ σχολεῖα, θὰ κάψῃ τὸ μέσα Δῆμο»!

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν «ἀπέδειξε περιτράνως» ὅπως λέγουν καὶ οἱ χωραῖτες, ὅτι ὁ κυθηραϊκὸς λαὸς κατεδίκασε, ὄχι τὸν μεσοδημότην, διότι κανεὶς μεσοδημότης ὅπως καὶ κανεὶς ἐξωδημότης δὲν ἠκούσθησαν νὰ λέγουν ὅτι θὰ κάψῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ κατεδίκασε μόνον τὸν χωραΐτην πολιτευτὴν ὅστις ἐνόμισεν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δημοκοπῶν θὰ προσεταιρίζετο τὰς ψήφους τοῦ χωρικοῦ λαοῦ τῆς νήσου μας.

ΠΟΙΟΥΣ ΕΨΗΦΙΖΑΝ ΟΙ ΜΕΣΟΔΗΜΟΤΕΣ

«Οἱ μεσοδημόται ἐψήφιζαν ἀναλόγως τοῦ φρονήματός των τὸν κ. Κοντολέοντα ἢ τὸν κ. Τσιτσίλιαν. Δὲν ἐψήφιζαν τὸν μεσοδημότην ἢ τὸν ἐξωδημότην». Ἔτσι λένε οἱ χωραῖτες. Καὶ ἡμεῖς ἀπαντῶμεν:

Οἱ χωραῖτες ἐψήφιζαν τὸν χωραΐτην κ. Κοντολέοντα καὶ οἱ χωρικοὶ τοῦ μέσα Δήμου τὸν χωρικὸν κ. Τσιτσίλιαν. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ὁ χωραΐτης κ. Κοντολέων ἔβρισε τοὺς χωρικοὺς τοῦ μέσα Δήμου πουλημένους καὶ ἔκαμε τὴν ἔνστασίν του γιὰ τοὺς χωρικοὺς τοῦ τμήματος Καρβουνάδων, καὶ ὄχι γιὰ τοὺς ἀρχοντόδουλους τῆς Χώρας του!

«Εὑρέθη μάλιστα καὶ πολιτευτὴς τοῦ μέσα Δήμου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβαλεν ὑποψηφιότητα, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἐξωδημότην κ. Τσιτσίλιον», λένε οἱ χωραῖτες. Καὶ ἡμεῖς ἀπαντῶμεν:

Ὁ πολιτευτὴς τοῦ μέσα Δήμου ἦτο χωρικός. Δὲν ἦτο χωραΐτης. Ἂν ἦτο χωραΐτης τὴν ἴδια τύχη θὰ εἶχε μὲ τὸν κ. Κοντολέοντα. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀκριβῶς συνάγεται καὶ τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ χωρικοί μας, εἴτε λαός, εἴτε πολιτευόμενοι, καὶ ἀλληλεγγύην καὶ ἀγάπην ἔχουν μεταξύ των.

Λένε ἀκόμη οἱ χωραῖτες: «Διότι οἱ μεσοδημόται τὸν κ. Τσιτσίλιον τὸν θεωροῦν ἐξωδημότην». Ἀλλ' ὁ κ. Τσιτσίλιας, ἀπαντῶμεν καὶ πάλιν, εἶνε χωρικός. Καὶ οἱ μεσοδημόται εἶνε χωρικοὶ καὶ αὐτοὶ καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐψήφισαν. Ἂν ἦσαν χωραῖτες θὰ ἐψήφιζον τὸν κ. Κοντολέοντα. Αὐτὸ λέμε καὶ μεῖς. Ἂν δὲ ὁ κ. Κοντολέων ἦτο χωρικὸς δὲν θὰ ἔβριζε ἐπαναλαμβάνομεν τοὺς χωρικοὺς πουλημένους! Εἶνε χωραΐτης, βλέπετε, καὶ γι' αὐτὸν οἱ χωραῖτες δὲν εἶνε πουλημένοι! Εἶνε... ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι! Μόνον οἱ παληοχωριάτες πουλιοῦνται!

"ΟΙ ΕΞΩ ΕΙΝΕ ΠΟΥ ΣΠΡΩΧΝΟΥΝ,,

«Οἱ ἔξω—λοιπὸν—εἶνε ποὺ σπρώχνουν τὰ πράγματα», λένε οἱ χωραῖτες. Ἀλλὰ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἔξω; Εἶνε προφανῶς οἱ ὑποστηρίζοντες τὸν κ. Τσιτσίλιαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Τσιτσίλιας εἶνε βουλευτής, ἂς ἐξετάσωμεν ἐν ὀλίγοις «πῶς σπρώχνει τὰ πράγματα» γιὰ τὴν ἀδιαλλαξία μεταξὺ τοῦ μέσα δήμου καὶ τοῦ ἔξω δήμου.

Δὲν θὰ ποῦμε νέα πράγματα διότι τὰ γνωρίζουν οἱ συμπολῖται. Ἀνάγκη ὅμως νὰ τὰ ἐπαναλάβωμεν διότι μόνον ἔτσι ξεσκεπάζονται οἱ χωραῖτες καὶ φωτίζονται οἱ ἀφώτιστοι καὶ οἱ παραπλανώμενοι.

Οὔτε λοιπὸν ὁ Κάλαμος, οὔτε τὸ Λιβάδι, οὔτε τὰ Φράτσια, οὔτε ἡ Καρβουνάδα, οὔτε τὰ Βιαράδικα, οὔτε ὁ Μυλοπόταμος οὔτε καὶ τ' Ἀντικύθηρα εἶνε ἔξω δῆμος. Ἔ! λοιπόν! Ἂν ρωτήσετε τοὺς χωρικοὺς ὅλων αὐτῶν τῶν χωρίων καὶ κοινοτήτων νὰ σᾶς εἰποῦν τί ἔκαμε γι' αὐτοὺς ὁ ἐξωδημότης κ. Τσιτσίλιας ὡς βουλευτής των, δὲν θὰ ἠμπορέσουν ν' ἀρνηθοῦν ὅτι μὲ τὸ παραπάνω τοὺς ἐξυπηρέτησε. Σχολεῖα, δρόμοι, τηλέφωνα, τηλέγραφοι, συγκοινωνίαι, ὅλα ἐξυπηρετήθησαν. Δὲν σημαίνει ἂν οἱ Καλαμίτες ραδιουργούμενοι ἀπὸ τοὺς διαφόρους Βαρυπάτηδες κατεψήφισαν τὸν κ. Τσιτσίλιαν. Ἀνθρώπινον εἶνε νὰ παραπλανηθοῦν καὶ μερικοί. Τὸ γεγονὸς πάντως παραμένει ὅτι κατὰ τὸ τετραετὲς διάστημα τῆς βουλευτίας τοῦ κ. Τσιτσίλια 1928—1932 ὁ μέσα Δῆμος τῆς νήσου μας

ἐξυπηρετήθῃ μὲ εἰλικρινὲς καὶ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας του.

ΤΙ ΕΚΑΜΑΝ ΟΙ ΧΩΡΑΪΤΕΣ

'Αντὶ τούτου τὶ ἔκαμαν οἱ χωραῖτες οἱ ὁποῖοι «δὲν σπρώχνουν τὰ πράγματα»; 'Εφρόντισαν ἁπλούστατα, πεθαίνοντες ἀπὸ τρυφερὸν ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἐξωδημότας, νὰ φορολογήσουν τὴν 'Αγίαν Πελαγίαν γιὰ τὸ... Καψάλι των! ἐνῷ θὰ ἔπρεπε, ἂν ἐνδιεφέροντο γιὰ τοὺς ἐξωδημότες, νὰ φορολογήσουν τὸ Καψάλι των ὑπὲρ τῆς 'Αγίας Πελαγίας. 'Εφορολόγησαν ἐπίσης τὸν Αὐλαίμονα εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀξιώθηκαν—δὲν ἤθελαν δηλαδὴ χάριν ὀλίγων λαθρεμπόρων—ἔχοντες ἐπὶ χρόνια καὶ χρόνια πανίσχυρον χωραΐτην βουλευτήν, νὰ κάμουν ἕνα τηλέφωνον. 'Εφορολόγησαν τὴν ἐγχώριον περιουσίαν παρανόμως, τὴν περιουσίαν τῶν χωρικῶν, γιὰ τὴν Χώραν των. 'Αντέδρασαν λυσσωδῶς κατὰ τῆς ὁδοῦ Διακοφτίου καὶ τῆς ἐκεῖ ἑορτῆς τῆς ἐθνικῆς μας ἑκατονταετηρίδος. 'Αντέδρασαν μὲ μανία κατὰ τῆς διοικητικῆς μας ἀποκαταστάσεως μὲ τὰς 'Αθήνας, δηλαδὴ ἐναντίον τῶν συμφερόντων καὶ τῶν μεσοδημοτῶν καὶ τῶν ἐξωδημοτῶν, δηλαδὴ ἐναντίον τῆς ὁλότητος τοῦ κυθηραϊκοῦ λαοῦ.

Ὅταν λοιπὸν ὁ κ. Τσιτσίλιας «ἐσπρωχνε τὰ πράγματα» «γιὰ ν' ἀποκατασταθοῦμε στρατολογικῶς μὲ τὰς 'Αθήνας, ὁ κ. Κοντολέων καὶ οἱ χωραῖτες του «ἔσπρωχναν τὰ πράγματα» νὰ μὴν ἀποκατασταθοῦμε! Καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατηγοροῦν τὸν κ. Τσιτσίλιαν δὲν ἐντρέπονται! 'Αλλὰ καὶ πότε εἶχον ἐντροπήν; 'Υβρίζουν καὶ τὴν νοημοσύνην τοῦ κυθηραϊκοῦ λαοῦ.

ΔΥΟ ΕΠΟΧΑΙ

"Ας τ' ἀφήσουν λοιπὸν αὐτὰ οἱ χωραῖτες, καὶ οἱ πολιτικοί των, καὶ οἱ δημοσιογράφοι των. Τὸ τροπάρι τους ὅτι τὰ ὁ μέσα δῆμος καὶ ὁ ἔξω δῆμος ἀλληλοτρώγονται δὲν κολλᾷ. Πρέπει δὲ νὰ τὸ πάρουν ἀπόφασι ὅτι μὲ τὴν πολιτικήν των αὐτήν, μὲ τὸ μῖσος των, μὲ τὰς ὕβρεις των, μὲ τοὺς τρόπους των καὶ τὰς ραδιουργίας των, καὶ τὰ ψεύδη των, καὶ τὰ ἔκτροπά των, καὶ τὰς καλπονοθεύσεις των, ἔχουν ἐπισύρει ἐναντίον των τὴν ἀπέχθειαν ὁλοκλήρου τοῦ χωρικοῦ λαοῦ τῆς νήσου.

"Αν θέλουν τὴν ἐκτίμησιν τῶν χωρικῶν ἂς φροντίσουν ν' ἀλλάξουν τὰς παλαιάς των φαυλοκρατικὰς συνηθείας, καὶ νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν ζῶμεν πλέον εἰς τὴν ΣΚΟΤΕΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ τοῦ μακαρίτη Στάη, ἀλλ' εἰς τὴν ΦΩΤΕΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ τοῦ κ. Τσιτσίλια.

'Η ἐποχὴ τοῦ Στάη δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀναβιώσῃ πλέον. Δὲν ἠμπορεῖ ὁ κ. Κοντολέων ν' ἁρπάζῃ τὰ τηλέφωνα ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῶν κοινοτήτων μᾶς καὶ νὰ τὰ ἐγκαθιστᾷ εἰς τὰς ταβέρνες τῶν κομματικῶν του φίλων! Εἶδεν ἄλλως τε τί ἔπαθε! 'Υπεχρεώθη μὲ ἐξευτελισμὸν τῆς πολιτικῆς του ἀξιοπρεπείας νὰ ζητήσῃ ὁ ἴδιος, τρέμων τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς του, τὴν ἐπανεγκατάστασιν τοῦ ἁρπαγέντος τηλεφώνου Λιβαδίου εἰς τὴν θέσιν του!

'Εξύπνησεν ὁ χωρικὸς λαὸς τῆς νήσου μας. "Αν κοιμοῦνται οἱ χωραῖτες καὶ οἱ πολιτικοί των τόσῳ τὸ χειρότερον γι' αὐτούς. "Αν ὑπάρχουν ἀκόμη μερικοὶ πλανώμενοι συμπολῖται θὰ ξυπνήσουν κι' αὐτοί. Καὶ τότε ὅταν καὶ αὐτοὶ ξυπνήσουν, θὰ λείψῃ καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος τῆς διαιρέσεως, διότι ἁπλούστατα θὰ ἔχῃ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση ἡ Χώρα.

ΑΠΕΔΟΘΗΣΑΝ Ή ΟΧΙ

'Η Λιμενικὴ 'Επιτροπὴ Καψαλίου εἶχε δηλώσει εἰς τοὺς Ποταμίτας, ὅτι εὐθὺς ὡς θὰ ἐδημιουργεῖτο Λιμενικὴ ἐπιτροπὴ εἰς 'Αγίαν Πελαγίαν, θ' ἀπέδιδεν εἰς αὐτὴν ὅσα χρήματα διὰ λογαριασμὸν τοῦ Λιμενικοῦ Ταμείου Καψαλίου εἶχον εἰσπραχθῇ ἐξ 'Αγίας Πελαγίας.

'Η Λιμενικὴ 'Επιτροπὴ 'Αγίας Πελαγίας ἔχει πλέον τοῦ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους ποὺ συνεστήθη. Καὶ ἐρωτῶμεν: "Ελαβεν ἢ ὄχι τὰ χρήματα αὐτὰ ἀπὸ τὴν Λιμενικὴν 'Επιτροπὴν Καψαλίου; Μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθωμεν, διότι δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶνε τὰ χρήματα αὐτὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐξώδευσεν ἡ ἐν Καψαλίῳ 'Επιτροπὴ διὰ τὰ πλυντήριά της. "Ας εὐαρεστηθῇ ἡ ἐπιτροπὴ 'Αγίας Πελαγίας νὰ πληροφορήσῃ σχετικῶς τοὺς συμπολίτας της.

ΠΡΟΣ ΕΙΡΗΝΟΠΟΙΟΥΣ ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Τὴν 17ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους χίλια ἐννεακόσια (1900) ἐπεβλήθη λιμενικὴ φορολογία εἰς τὸν λιμένα Αὐλαίμονος τῆς νήσου μας. 'Ο λιμενικὸς αὐτὸς φόρος κατηργήθη διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 373 φύλλον, τεῦχος Α' τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 30 Νοεμβρίου 1914. Κατηργήθη δηλαδὴ μετὰ δεκατέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια διὰ λόγους ἀσυμφόρους προφανῶς.

Πρὸ ἑνὸς ὅμως καὶ ἡμίσεος ἔτους, ἡ Λιμενικὴ 'Επιτροπὴ Καψαλίου ἐφρόντισεν ἱεροκρυφίως, ὡς γνωστόν, καὶ ἐπεβλήθη λιμενικὸς φόρος τόσον εἰς τὸν Αὐλαίμονα, ὅσον καὶ εἰς τὴν 'Αγίαν Πελαγίαν ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ λιμένος Καψαλίου!

Καὶ οἱ μὲν Ποταμῖτες ἐφρόντισαν καὶ ἱδρύθη Λιμενικὴ 'Επιτροπὴ εἰς 'Αγίαν Πελαγίαν ἥτις καὶ διαχειρίζεται ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἐκεῖ λιμένος τὸν λιμενικὸν φόρον ὅστις φυσικὰ ἔπαυσεν εἰσπραττόμενος ὑπὲρ τοῦ Καψαλίου, ἐνῷ παρέμεινεν ἡ φορολογία τοῦ Αὐλαίμονος ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ λιμένος Καψαλίου.

'Εσχάτως ὅμως τί συνέβη; 'Η κοινότης Βιαραδίκων εἰς ἣν ὑπάγεται ὁ Αὐλαίμων, ἐνδιαφερομένη ὑπὲρ τῶν συμφερόντων του, διότι ὁ λιμὴν αὐτὸς καὶ σχετικὴν λιμενικὴν κίνησιν ἔχει, καὶ τελωνοσταθμαρχεῖον ἔχει, καὶ λιμενικὰς ἀνάγκας ἔχει, ἐζήτησε δι' αἰτήσεώς της πρὸς τὰς ἁρμοδίας ἀρχὰς νὰ χωρισθῇ ἡ λιμενικὴ φορολογία Αὐλαίμονος ἀπὸ τὸ Καψάλι, καὶ νὰ ἱδρυθῇ λιμενικὴ 'Επιτροπὴ Αὐλαίμονος πρὸς διαχείρισιν τοῦ φόρου αὐτοῦ ὅστις ὅλως ἀδικαιολογήτως καὶ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ λιμένος Αὐλαίμονος εἰσπράττεται ἀπὸ τοὺς Καψαλῶτες διὰ τὸν λιμένα των.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δικαίας αὐτῆς ἀξιώσεως τῆς κοινότητος Βιαραδίκων ἦτο ν' ἀπορριφθῇ ἡ αἴτησίς της διὰ νὰ μὴ ζημιωθοῦν τὰ Καψαλιώτικα συμφέροντα!

Εἶνε ἀνάγκη ἄραγε νὰ ἐξηγήσωμεν ὅτι ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ «'Ηθικοῦ Ρυθμοῦ» ἀπέρρευσεν ἀπὸ τοὺς χωραῖτες; "Απειρες ὡς τώρα φορὲς ἐγράψαμεν ὅτι οἱ χωραῖτες δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐξυπηρετηθῇ κανεὶς ἄλλος εἰς τὰ Κύθηρα παρὰ μόνον τὸ συμφέρον των. Αὐτοὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ κανένα μέρος τῆς νήσου τὸ ὁποῖον νὰ εὑρίσκεται ἐκτὸς τῆς ἀκτῖνος τῆς Χώρας των.

Γνωρίζομεν ποίαν δικαιολογίαν θὰ προβάλλουν οἱ χωραῖτες γιὰ τὴν πρᾶξιν των. Θὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι ὁ Αὐλαίμονας δὲν ἔχει ἀνάγκας ὅσας ἔχει τὸ Καψάλι, καὶ ἦτο περιττὸν νὰ ἔχῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ λιμενικὴν φορολογίαν!

ΑΛΛΑ ΠΟΤΕ ΕΝΔΙΕΦΕΡΘΗΣΑΝ

'Αλλὰ πότε ἐνδιεφέρθησαν οἱ χωραῖτες διὰ τὸν Αὐλαίμονα; 'Απὸ τοῦ 1890 μέχρι καὶ τοῦ 1922 καὶ κατόπιν ἀκόμη, δηλαδὴ ἐπὶ τριάκοντα πέντε περίπου ἔτη πανίσχυρος βουλευτὴς καὶ ὑπουργὸς ἦτο ὁ Στάης των, ὁ ὁποῖος οὔτε ἕνα τηλέφωνο δὲν ἔβαλεν εἰς τὸν Αὐλαίμονα ἐνῷ ἐφρόντισε νὰ βάλῃ τέτοιο εἰς τὸ ἐργοστάσιο τοῦ κομματικοῦ του φίλου κ. Γαβρίλη Χάρου.

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσι δηλαδὴ αὐτὴν εὑρίσκομε **τὸ ρουσφέτι πρὸς τὸ ἄτομο, καὶ ὄχι τὴν ὑπηρεσία πρὸς τὸ λαό.** Γνωρίζομεν λοιπὸν ἀπὸ τὸν παληὸ καιρὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν χωραϊτῶν γιὰ τὸν Αὐλαίμονα, καὶ γι' αὐτὸ οὐδόλως παραξενευόμεθα καὶ γιὰ τὴν σημερινὴν ἀντενέργειάν των πρὸς ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τῶν κατοίκων Αὐλαίμονος καὶ τῆς κοινότητος Βιαραδίκων οἵτινες σημειωτέον εἶνε καὶ μεσοδημότες.

Θέλομεν λοιπὸν τώρα νὰ ἐρωτήσωμε τοὺς περιφήμους «Εἰρηνοποιούς»: Ποῖος λοιπὸν ταράσσει τὴν εἰρήνην τοῦ τόπου μας, καὶ ποῖος εἶνε ὁ κακὸς δαίμων τῶν χωρικῶν; Οἱ Βιαράδες μήπως καὶ οἱ Αὐλαιμονιῶτες οἱ ὁποῖοι δικαίως ζητοῦν νὰ ἰδοῦν καὶ αὐτοὶ κάποια ὠφέλεια εἰς τὸ λιμάνι των, ἢ οἱ χωραῖτες οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ δουλεύουν οἱ ἄλλοι γι' αὐτούς, καὶ νὰ πληρώνουν λιμενικοὺς φόρους γιὰ τὰ ἴδικά των συμφέροντα;

Γνωρίζομεν ὅτι δὲν θὰ τύχωμεν ἀπαντήσεως, καὶ ἂν τύχωμεν τοιαύτης θὰ εἶνε πάλι γιὰ τὸ συμφέρον τῆς Χώρας, ἢ ἠμπορεῖ καὶ νὰ ὑβρισθῶμεν ἀπὸ κανέναν γυμνασιάρχην κατὰ τὸ σύνηθες. Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἀδιάφορον γιὰ μᾶς. Τὸ καθῆκον μας κάνομεν καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν πρὸς τὸν κυθηραϊκὸν λαόν, καὶ αὐτὸς πάλιν ἂς κάμῃ τὸ δικό του τόσον πρὸς τοὺς ἐχθρούς του, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς φίλους του.

Ο κ. «ΣΠΡΩΧΝΟΜΕΝΟΣ»

«Αὐτά—δηλαδὴ ὅσα μοῦ λένε—μὲ σπρώχνουν καὶ τώρα νὰ ἐγκαταλείψω ταχέως τὴν ἤρεμη τοῦ νησιοῦ μας ζωήν, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀπὸ δεκαπενταετίας περίπου, λόγῳ τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς ἰδιαιτέρας μου μικρᾶς πατρίδος διακοπεῖσαν ἐπιστημονικὴν καὶ ὑπαλληλικήν μου σταδιοδρομίαν. Καὶ ἡ σταδιοδρομία μου αὐτὴ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ προαγομένη πρὸς χαρὰν τῶν φίλων μου καὶ λύπην τῶν ἐχθρῶν μου: 15 Ἰουνίου 1933. Σπῦρος Στάθης»,

«*Τιμητικὴ Διάκρισις*: Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου προταθέντων πρὸς τοποθέτησιν εἰς τὰ Γυμνάσια Ἀθηνῶν καθηγητῶν, περιλαμβάνεται καὶ ὁ Γυμνασιάρχης μας κ. Σπ. Στάθης. 17 Ἰουλίου 1933—Ἡ ἐφημερὶς τῆς Χώρας».

«*Ὁ κ. Γυμνασιάρχης δὲν μετατίθεται*: Δὲν εἶναι ἀληθὴς ἡ κυκλοφορήσασα εἴδησις, ὅτι ὁ Γυμνασιάρχης κ. Σπ. Στάθης μετετέθη εἰς Ἀθήνας. Ὁ κ. Σπ. Στάθης θὰ παραμείνῃ καθ' ὅλον τὸ ἐρχόμενον σχολικὸν ἔτος 1933—1934 γυμνασιάρχης τοῦ Γυμνασίου Κυθήρων. 15 Σεπτεμβρίου 1933—Ἡ ἐφημερὶς Χώρας».

Τὸ ὑποπτευόμεθα καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφύγαμεν ἐπιμελῶς ν' ἀναγράψωμεν τὴν εἴδησιν περί: «ταχείας ἐγκαταλείψεως τῆς ἤρεμης ζωῆς τοῦ νησιοῦ μας» τοῦ κ. γυμνασιάρχου μας. Δὲν ἦτο δυνατόν, ἐπιστεύομεν, νὰ ἐγκαταλείψῃ, ἔστω καὶ τιμώμενος μὲ διακρίσεις ἀπὸ τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον, «τὴν ἤρεμη τοῦ νησιοῦ μας ζωὴ» ὁ κ. Στάθης διότι τί θὰ γινότανε ἡ... ἐξυπηρέτησις τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος; Δὲν σημαίνει ἂν πίσω ἀπὸ τὰ ὡραῖα αὐτὰ λόγια εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὁ κ. Στάθης πουθενὰ δὲν θὰ εὕρῃ **τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ** ὅσα εὑρίσκει **προτιμῶν νὰ μὴ διακόψῃ** τὴν ὑπαλληλικὴν σταδιοδρομίαν του, καὶ διὰ τῆς παραμονῆς του ὡς γυμνασιάρχου μέσα εἰς τὸ... σπίτι του!!

Ἀλλὰ ποιὸς τὰ προσέχει αὐτά; Οἱ Τσιργῶτες ποὺ τὰ διαβάζουν εἶνε μποῦφοι γιὰ τὸν κ. Γυμνασιάρχην μας. Ἂν δὲν ἦσαν, θὰ διέκοπτεν ὁριστικῶς καὶ πρὸ πολλοῦ ὁ κ. Στάθης τὴν—τιμητικὴν—ὑπαλληλικὴν σταδιοδρομίαν του!

ΠΩΣ ΥΒΡΙΖΕΤΑΙ Ο ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΣ ΛΑΟΣ

Ἀλλ' ὁ κ. γυμνασιάρχης μας ἰσχυρίζεται ὅτι διέκοψε τὴν ἐπιστημονικήν του καὶ ὑπαλληλικήν του σταδιοδρομίαν λόγῳ ἐξυπηρετήσεως τῆς ἰδιαιτέρας μικρᾶς πατρίδος του!

Μεγαλυτέραν, νομίζομεν, ὕβριν κατὰ τῆς νήσου μας, καὶ μεγαλύτερον ψεῦδος, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακοντίσῃ ὁ γυμνασιάρχης κ. Στάθης. Διότι—ὡς εἶνε πασίγνωστον—ἐν τῇ νήσῳ μας ὑπηρετῶν προήχθη ἀπὸ καθηγητὴς εἰς γυμνασιάρχην ὅστις ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ, ἔβλαψε τὰ κυθηραϊκὰ συμφέροντα.

Διότι ὑπεσχέθη εἰς τοὺς συμπολίτας του, καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως, ὅτι τὸ πολὺ μὲ ὀκτακόσιες χιλιάδες δραχμὲς θὰ ἔκτιζε μέγα γυμνασιακὸν μέγαρον, ἐνῷ μόνον διὰ τὰ θεμέλια, καὶ αὐτὰ πέντε μέτρων, ἐξόδεψε τὸ ποσὸν αὐτό. Διότι ὑπεσχέθη νὰ πλουτίσῃ τοὺς συμπολίτας του μὲ σοφείαν μαθητῶν καὶ οἰκονομικὰ συσσίτια, καὶ τοὺς γέλασε. Διότι ἐκαυχᾶτο ὅτι θὰ ἔχῃ σοφείαν μαθητῶν διὰ νὰ συντηρεῖται ὁ νόμιμος ἀριθμὸς αὐτῶν ὥστε νὰ διατηρηθῇ τὸ γυμνάσιον, καὶ αὐτὸς τὸ ἐγέμισε μὲ ψεύτικους καὶ μὲ μετεγγραφομένους. Διότι ἀνέκοψε τὴν πρακτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Κυθηρίων νέων, καὶ ἐγέμισε τὰ Κύθηρα ἀπὸ κλασσικοὺς ἀποφοίτους, καὶ θεσιθήρας μπολσεβικίζοντας. Διότι δημόσιος ὢν ὑπάλληλος ἐκομματίσθη καὶ κομματίζεται ἐν τῷ τόπῳ του, ψευδόμενος καὶ συκοφαντῶν κάθε ἄνθρωπον ἀσχολούμενον μὲ τὰς πράξεις του, πρὸς ζημίαν τοῦ ἤθους τῶν μαθητῶν του τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις ἀνέλαβε νὰ καταρτίσῃ χρηστοὺς πολίτας Ἕλληνας.

Ἀλλοίμονον λοιπὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἂν ὅλοι οἱ γυμνασιάρχαι της καὶ οἱ καθηγηταί της ἐψεύδοντο, καὶ εἰργάζοντο καθ' ὃν ἀνωτέρω τρόπον εἰργάσθη ὁ κ. «σπρωχνόμενος» νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἤρεμη τοῦ νησιοῦ του ζωὴν ἀλλὰ μὴ ἐγκαταλείπων αὐτὴν—ἔστω καὶ μετὰ τιμῶν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου—, ὡς λατρεύων, ἀσφαλέστατα, τὴν ἡρεμίαν, τὴν καλοπέρασιν, τὴν οἰκονομίαν τοῦ μισθουλάκου, καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν χωραϊτῶν του, καὶ τῶν... ψευδῶς ἐγγεγραμμένων μαθητῶν!

Εὐτυχισμένα Κύθηρα! Τί ἄλλο θέλετε ὅταν ἔχετε ἀνθρώπους ποὺ διακόπτουν τὴν ὑπαλληλικὴν σταδιοδρομίαν των—τρωγόμενοι εἰς τὸ σπίτι των—διὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν!

ΕΚΕΙΝΟΣ ΔΕΝ ΑΠΗΝΤΗΣΕ

Τί γίνεται ὁ κ. Ἀναστάσιος Στρατηγόγλου ὁ ἐκ Σμύρνης; Ἀκόμη περιμένομε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ἀπὸ ποίαν Οἰκονομικὴν Ἐφορείαν τῶν Ἀθηνῶν θίγει τοὺς.. ἐπαίνους του, διὰ τὸν οὐσιαστικὸν βουλευτήν του, καὶ εἰς ποίαν κοινότητα τῆς νήσου μας ἀσκεῖ τὰ πολιτικά του δικαιώματα. Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ποὺ τὸν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ. Δὲν πιστεύομε νὰ θέλῃ νὰ μιμηθῇ τὴ σουπιὰ ποὺ χύνει τὸ μελάνι της ἅμα τὰ βρῇ σκοῦρα, καὶ κρύβεται εἰς τὰ θολωμένα ὕστερα νερά. Ἀναμένομεν.

ΟΙ ΥΜΝΩΔΟΙ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

Ὁ τύπος τῶν λαϊκῶν καὶ τοῦ «Ἠθικοῦ Ρυθμοῦ» δὲν ἀφῆκε εἰρωνίαν τὴν ὁποίαν νὰ μὴν ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ κ. Βενιζέλου κατὰ τὸ διάστημα τῆς προσφάτου ἐπισκέψεώς του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Καὶ ἐνθυμούμεθα ὅτι καὶ εἰς ἄλλην ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀλλόφρων αὐτὸς τύπος ὕβριζε τὸν κ. Βενιζέλον, ὁ ἀλύτρωτος τότε ἑλληνισμὸς ἐνεθουσία ὑπὲρ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐφημερὶς δὲ τῶν Ἀθηνῶν, ἀμερόληπτος ἐδημοσίευσε τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1921 τὰ κατωτέρω καὶ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἀξιομνημόνευτα.

«Ἐνῷ ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ Βενιζέλου ἐμπνέει ὅλας τὰς Μούσας τῶν ὑπονόμων, τὸ ἴδιον ὄνομα μεταξὺ τοῦ Ἀλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ ἐμπνέει μίαν διαφορετικὴν Μοῦσαν. Ἕνα δεῖγμα τῶν ἐμπνεύσεων αὐτῶν ποὺ δημοσιεύονται καθημερινῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν ραγιάδων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σμύρνης, προσφέρομεν κατωτέρω πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας:

Τί κι' ἂν παράνομοι κριταὶ
Στοῦ μίσους των τὴν ἄγρια πλεκτάνη,
Σὲ πότισαν χολή, ὦ Δυνατέ,
Καὶ τὸ ἀκάνθινο σοῦ φόρεσαν στεφάνι.

Τὸ ἔργο σου τ' ὡραῖο τὸ ἁγνό,
Τοῦ μίσους δὲν τὸ φθάνει ὁ ἄγριος σάλος.
Ἂν ἔπεσες, ὑψώθηκες στὸν οὐρανό,
Ἂν ἔπεσες, ἐφάνης ποιὸ μεγάλος.

Γιατὶ ἤσουνα Ἀγάπη κι' ἤσουν Νοῦς,
Καὶ σὰν ἀθάνατη προγονικὴ Ἰδέα,
Μᾶς ἄνοιξες καινούργιους οὐρανούς
Νέε Χριστέ, σὲ Νέα Ἰουδαία».

Μετὰ δώδεκα ἔτη ὁ ἴδιος τύπος τῶν Ραγιάδων τῆς Κωνσταντινουπόλεως τραγουδᾶ τὸν Βενιζέλον του, μὲ τὴν καρδιὰ ὅμως σφιγμένη καὶ μὲ τὸ δάκρυ κόμπο εἰς τὴ ψυχή του, βλέποντάς τον νὰ ἐκκλησιάζεται εἰς τὸ Ναὸ τῶν Πατριαρχείων του, καὶ ἐργαζόμενον ἀκατάπονητα μετὰ μίαν ἀνήκουστον ἐθνικὴν συμφορὰν γιὰ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντά του.

Πόσα δὲν θὰ ἔχῃ νὰ διδάξῃ ἡ ἱστορία μας γιὰ τὸν ἀκάματον αὐτὸν ἐργάτην τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος μας!

ΦΑΥΛΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΓΡΟΚΗΠΙΟΝ

Μία σύμπτωσις ἔφερεν ὥστε εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον μας, νὰ δημοσιεύωμεν μίαν «Φωνὴν Δισμαρτυρίας» ἀφορῶσαν τὸν «Τυπικὸν» Πρόεδρον τῆς Ἁγίας Μόνης καὶ πρόεδρον τῆς Χώρας, ἐπίσης δὲ τὴν ὁμόφωνον ἀπόφασιν τῶν προέδρων τῶν κοινοτήτων μας ἀφορῶσαν τὸν ἴδιον πάλιν πρόεδρον τῆς Χώρας, ὅστις περιελήφθη ὡς μέλος τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ὑπὸ σύστασιν Ἀγροκηπίου, ἀλλὰ καθῃρέθη διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν προέδρων.

Θαυμάζει κανεὶς τὰς μεθόδους καὶ τοὺς τρόπους τῶν ἀρχόντων τῆς Χώρας μὲ τοὺς ὁποίους προσπαθοῦν νὰ τίθενται πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς διαχειριστικῶν ἐν τῇ νήσῳ ἐξουσιῶν, μ' ὅλον ὅτι τοὺς ἀποκρούει ἡ συνείδησις τῆς νήσου μας.

Ἀλλὰ δὲν ἐμπνέει λοιπὸν ἐμπιστοσύνην ἡ διαχειριζομένη σήμερον τὴν Ἐγχώριον περιουσίαν Ἐπιτροπὴ ἥτις, ἀφ' ἧς ἀνέλαβε τὴν διαχείρισιν, κατώρθωσε νὰ ἔχῃ ὄχι μόνον περισσεύματα πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν, ἀλλὰ νὰ παίρνῃ καὶ τόκους ἀπὸ τὰς τραπέζας ἐκ τῶν χρημάτων αὐτῶν, πρᾶγμα ποὺ οὐδέποτε κατὰ τὸ παρελθὸν συνέβαινε, κατώρθωσε ἐπίσης νὰ διακοσμήσῃ τὴν Μονὴν Μυρτιδίων, καὶ νὰ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὰς ἀτασθαλίας καὶ τὴν ἀκαταστασίαν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἡ ἴδια αὐτὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὴν διαχείρισιν ἑνὸς Ἀγροκηπίου;

Ἦτο δηλαδὴ ἀνάγκη, ὁ πρόεδρος τῆς Χώρας, ὅστις ἐφορολόγησε παρανόμως τὴν ἐγχώριον περιουσίαν ὑπὲρ τῆς Χώρας του, καὶ ἔφαγε γι' αὐτὸ τὴ χυλόπητα ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, νὰ τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς ἱδρύματος συναφοῦς πρὸς τὴν ἐγχώριον περιουσίαν, καὶ νὰ προκαλῇ τοὺς προέδρους τῶν κοινοτήτων τῆς λοιπῆς νήσου μας;

Τί ἤθελεν ὁ πρόεδρος τῆς Χώρας ὡς διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀγροκηπίου; Ἀλλὰ τότε γιατί νὰ μὴν εἶνε καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Ποταμοῦ, ἢ ἕνας οἱοσδήποτε ἄλλος πρόεδρος χωρικός; Εἶνε σοφότερος δηλαδὴ ὁ πρόεδρος Χώρας—ὁ ἀστὸς καὶ ὄχι ἀγρότης—ἀπὸ τοὺς ἄλλους προέδρους μας; Ἢ μήπως ἐπὶ τέλους δὲν ἤρκουν τὰ δύο κυθηραϊκὰ μέλη τοῦ Γεωργικοῦ Ἐπιμελητηρίου νὰ διαχειρισθοῦν, μεταξὺ μὲ τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς ἐγχωρίου περιουσίας τὸ ἀγροκήπιον: Ἰδοὺ ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα ἀπευθύνει ὁ κάθε λογικὸς ταιριγώτης.

ΚΑΙ ΑΝΑΒΟΛΗΝ

Ὅταν οἱ πρόεδροι τῶν κοινοτήτων ἀπεφάσισαν ν' ἀναλάβῃ ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐγχωρίου περιουσίας καὶ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ἀγροκηπίου, ὁ πρόεδρος τῆς Χώρας ἐζήτησε τὴν ἀναβολὴν τῆς ἀποφάσεως μέχρι τῆς διενεργείας τῶν νέων κοινοτικῶν ἐκλογῶν !!!

Τοιαύτη θρασεῖα καὶ μωρὰ ἀξίωσις, μόνον ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ χωραΐτη προέδρου ἦτο δυνατὸν νὰ περάσῃ. Ἀλλὰ γιατί ν' ἀναβληθῇ ἡ ἀπόφασις; Μήπως δὲν ἐξεπροσώπουν τὴν γνώμην τῆς νήσου οἱ σημερινοὶ πρόεδροι; Ἢ μήπως μετὰ τὰς ἐκλογὰς θὰ ἐξελέγοντο ἄλλοι πρόεδροι ἀνήκοντες εἰς τὸ κόμμα τοῦ Βαρυπάτη, γιὰ νὰ τὸν ψηφίσουν αὐτοὶ διαχειριστὴν τοῦ Ἀγροκηπίου; Κάτι τέτοιο φαίνεται διενοήθη ὁ σιημαντίας «φορολογητὴς τῆς ἐγχωρίου περιουσίας», ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ ἐντραπῇ γιὰ τὴν ἀποδοκιμασία του ἀπὸ τοὺς ἰδίους προέδρους, καὶ νὰ σπεύσῃ νὰ παραιτηθῇ, εἶχε τοὐναντίον τὸ θράσος νὰ φαντάζεται, ὅτι οἱ χωρικοὶ πρόεδροι θὰ πουλοῦσαν τὴ συνείδησί τους καὶ τὰ συμφέροντα τῶν χωριῶν των γιὰ τὸ κέφι τῆς Χώρας!

Εἴπομεν χιλιάκις καὶ τὸ διεκηρύξαμεν, ὅτι μὲ τοιούτου εἴδους φαυλοκρατικὰς σκέψεις τῶν χωραϊτῶν, καὶ μὲ τοιαύτην περιφρόνησιν πρὸς τὴν κοινοτέραν νοημοσύνην, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἐξεγείρονται οἱ συμπολῖται μας. Ὅσον θέλουν δὲ ἂς φωνάζουν καὶ ἂς μᾶς ὑβρίζουν οἱ χωραῖτες διότι ἐλέγχωμεν τὰς ἰδιοτελεῖς πράξεις των. Πρέπει νὰ τὸ πάρουν ἀπόφασιν, ἐὰν θέλουν νὰ ζήσουν εἰς τὸν τόπον μας ὡς μέλη καὶ αὐτοὶ τῆς ὅλης κυθηραϊκῆς οἰκογενείας, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐνεργοῦν πράξεις ἀντικειμένας εἰς τὸ συμφέρον τῆς χωρικῆς κυθηραϊκῆς ὁλότητος.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ

Εἰς ἕνα χαριτωμένο χρονογράφημά του ὑπὸ τὸν τίτλον «Κοραχίστικα» εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῶν Ἀθηνῶν ζωγραφίζει ὁ κ.Σπ.Μελᾶς,ὁ γνωστὸς διὰ τὴν ἄφθαστη μαεστρία του «Φορτούνιο» τὴν σημερινὴν Κυβέρνησιν τῶν Λαϊκῶν καὶ τοῦ κ. Τσαλδάρη. Τὸ χρονογράφημα αὐτὸ τὸ σερβίρομε καὶ ἡμεῖς εἰς τοὺς συμπολίτες μας διότι μέσα εἰς αὐτὸ εὑρίσκεται ἀνάγλυφος ἡ εἰκὼν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ κυβερνηθῇ ὁ ἑλληνικὸς λαός. Γράφει λοιπὸν ὁ κ. Σ.Μελᾶς:

Παιδιά μου—γράφει ἕνας πονηρογνώστης—ποῦ βαδίζετε, τί συνεννόησι γυρεύετε μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ χωνέψετε καλὰ τὰ κοραχίστικά τους; Αὐτοὶ λέγαν οὐδετερότης κι' ἐννοοῦσαν ἐπιστράτευσι, λέγανε τὴ Σμύρνη... τυχοδιωκτικὴ ἐπιχείρησι κι' ἐννοοῦσαν νὰ πᾶνε στὸ Σαγγάριο... Καὶ δὲν ἀλλάξανε γλωσσικὸ ἰδίωμα: Λένε δημοκρατία κι' ἐννοοῦνε τὸν βασιλέα, ἠθικὸ ρυθμὸ κι' ἐννοοῦνε τὸν Καραθανάση, λένε πρόοδο κι' ἐννοοῦνε τὸ μεσαίωνα, ζωντανὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ κι' ἐννοοῦνε τὴν καθαρεύουσα, νέους ἄνδρες κι' ἐννοοῦνε τὸ Βοζίκη, ἔντιμη διοίκησι κι' ἐννοοῦνε τοὺς καφέδες τῆς Βραζιλίας, λένε λαϊκὸ κόμμα κι' ἐννοοῦνε τούς.... ὀθωνιστάς, λένε ὁμαλότητα κι' ἐννοοῦν ἀναστάτωσι, λένε συζήτησι κι' ἐννοῦνε ραβαΐσι, συμφιλίωσι μὲ τ' ἄλλα κόμματα κι' ἐννοοῦνε γιγαντομαχίες. Λένε οἰκονομίες κι' ἐννοοῦνε ξεφούρνισμα ὀργανισμῶν, αὐξήσεις μισθοδοσιῶν, ἀπόλυσι πέντε ὑπαλλήλων καὶ διορισμὸ δέκα καὶ σ' ἕνα προϋπολογισμὸ ἀπὸ δώδεκα δισεκατομμύρια, διακόσια ἑξῆντα ἑκατομμύρια ταχυδακτυλουργικὲς οἰκονομίες—στὰ χαρτιὰ—ἐνῷ σκορπᾶνε διακόσια ἑκατομμύρια σὲ... μεταθέσεις!... Ὅταν λένε «ντροπὴ ἡ χρεωκοπία» ἐννοοῦνε τὴ συμφωνία Βαρβαρέσσου, καὶ ὅταν λένε ὅτι θὰ ἐλαττώσουνε τὸ τριάντα τοῖς ἑκατὸ ἐννοοῦν ὅτι θὰ τὸ πληρώσουνε καὶ πρόσβαρο. Ὅταν βρίζουνε τὰ σχολεῖα τοῦ Παπανδρέου, ἐννοοῦν ὅτι θὰ πάρουνε δάνεια ἀπὸ τοὺς ἀνδρωθέντας ὀργανισμοὺς τοῦ ΤΑΚΕ καὶ τῆς ΟΔΕΠ γιὰ νὰ κτίσῃ ὑπουργεῖον ὁ Τουρκοβασίλης...

Ὅταν λένε δημοτικὲς ἐκλογὲς ἐννοοῦνε κατάργησι τῶν δήμων, ποὺ τοὺς παίρνουνε καὶ τὰ νεκροταφεῖα καὶ τὰ δίνουνε στὸ ΤΑΚΕ γιὰ νὰ ἰδοῦνε πόσους κεκοιμημένους δημότες μποροῦνε ν' ἀναστήσουν. Ὅταν ἀπευθύνονται στὸν Κοιζιᾶ ἐννοοῦν τὸ Μερκούρη. Καὶ ὅταν ἀπευθύνωνται στὸ Μερκούρη, ὁ διάολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλαβαίνω ποιὸν ἐννοοῦν!... Ὅταν λένε μέρα ἐννοοῦνε νύχτα, ὅταν λένε μπρὸς ἐννοοῦνε πίσω, ὅταν λένε νὰ δώσουν εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατὸ στοὺς πρόσφυγες ἐννοοῦν νὰ τοὺς χωρίσουνε, σὰν ψωριασμένους, ἀπὸ τοὺς γηγενεῖς. Κι' ὅταν λένε νὰ τοὺς ἐγκαταστήσουν ἐννοοῦνε στὴ γῆ ποὺ αὐτὸς ὁ ἄθλιος ὁ Βενιζέλος ἀπεξήρανε καὶ τὴν ἔκαμε χωράφια, ἐνῷ ἦταν ἕλη, μὲ τὴ σπατάλη του...Ὄχι,σᾶς λέω!... Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ συνεννοηθῆτε ποτὲ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πρέπει νὰ βάλετε κάτω τὸ λεξικό, ν' ἀναποδογυρίσετε τὴ σημασία ὅλων τῶν λέξεων καὶ τῶν ἐννοιῶν καὶ νὰ μάθετε νεράκι αὐτὴ τὴν καινούργια γλῶσσα: Νὰ λέτε νομιμότης καὶ νὰ ἐννοεῖτε αὐθαιρεσία, Βουλὴ καὶ νὰ ἐννοεῖτε ἱπποδρόμιο, δικαιοσύνη καὶ νὰ ἐννοεῖτε δρόμο μετ' ἐμποδίων, ἀστυνομία καὶ νὰ ἐννοεῖτε συνωμοσία, φυλακὲς καὶ νὰ ἐννοεῖτε περίπατο, νομοθετικὴ ἐργασία καὶ νὰ ἐννοεῖτε... ὅ,τι ἄλλο ἐπιθυμεῖ ὁ κ. Ἀντωνόπουλος! Ἀλλὰ καὶ ὅταν μάθετε ἀπταίστως αὐτὰ τὰ κοραχίστικα δὲ θὰ μπορέσετε νὰ συνεννοηθῆτε. Γιατὶ ὅταν τὰ μάθετε σεῖς—αὐτοὶ θὰ τὰ ἀλλάξουν ἀμέσως, ἀποφασισμένοι νὰ σᾶς ἀποδεικνύουν διαρκῶς, ὅτι ὁ Κάδμος ἔκαμε ματαίως τὸν κόπο νὰ φέρῃ τὰ εἰκοσιτέσσερα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴ συνεννόησι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων!... Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ πονηρογνώστης. Καὶ ἂν τὰ ὑπογράφω μὲ τὰ δυό μου χέρια τὸ βλέπετε ἀμέσως.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΜΕΤΟΧΙΚΑ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30ῃ Ἰουνίου 1933) » 8.607.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ καὶ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ *εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.*
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ καὶ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: Κάϊρον, Ἀλεξάνδρεια, Ζαγαζίκ.
Ἀνταποκριταὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφέροντας ὅρους. Δέχεται δὲ καταθέσεις (εἰς πρώτην ζήτησιν, ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ ταμιευτηρίου) εἰς δραχμὰς καὶ ξένα νομίσματα μὲ λίαν εὐνοϊκὰ ἐπιτόκια.

Εἰδικαὶ εὐκολίαι, καὶ συγκαταβατικοὶ ὅροι διὰ τὰς καταθέσεις, τὰ ἐμβάσματα καὶ τὰς ἐργασίας ἐν γένει τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων. Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα διατηρεῖ πλῆρες δίκτυον ἀνταποκριτῶν εἰς ὅλας τὰς Πολιτείας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ, εἶνε δὲ ἀνταποκριτὴς ἐν Ἑλλάδι τῶν μεγαλυτέρων Ἀμερικανικῶν Τραπεζῶν.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY NEW YORK, 51 Maiden Lane

Ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ὁλοσχερῶς καταβεβλημένα . . . . Δολλάρια 1.500.000

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Ὁ ἐξαίρετος νέος κ. Ἰωάννης Κασιμάτης καὶ ἡ χαριτωμένη καὶ πολύφερνος δεσποινὶς Εὐαγγελία Μπότση, ἐτέλεσαν ἐν Πειραιεῖ τοὺς γάμους των. Θερμὰ συγχαρητήρια. Γ.Β.

Ὁ κ. Εὐστάθιος Κυριαζῆς καθηγητὴς καὶ ἡ καθηγήτρια δεσποινὶς Μαρία Γ. Καρύδη ἐτέλεσαν ἐν Ἀθήναις τοὺς γάμους των.

Ὁ κ. Εὐάγγελος Ι. Καψάνης καὶ ἡ δεσποινὶς Θεοχάρη Θ. Γαβρίλη ἐτέλεσαν ἐν Ποταμῷ τοὺς γάμους των.

Ὁ κ. Ἀπόστολος Σουλιώτης καὶ ἡ δεσποινὶς Βασιλικὴ Δημ. Νικολάου ἐτέλεσαν ἐν Ποταμῷ τοὺς γάμους των.

Ὁ κ. Ἀγησίλαος Χρ. Φίλης καὶ ἡ δεσποινὶς Ποθητὴ Σταύρου Στέλλιου, ἐτέλεσαν ἐν Ποταμῷ τοὺς γάμους των.

Ὁ κ. Μηνᾶς Ἀδρ. Κοντολέων ἐκ Βιαραδίκων καὶ ἡ δεσποινὶς Ζωὴ Ἰωάννου Στρατηγοῦ ἐκ Μυλοποτάμου ἐνυμφεύθησαν.

Ὁ κ. Γεράσιμος Κουπῆς, καὶ ἡ δεσποινὶς Ἄννα Γεωρ. Κ[illegible] ἐτέλεσαν εἰς Λιανιάνικα τοὺς γάμους των.

Γεννήσεις

Ἡ κ. Φωφὼ Χαρ. Π[illegible] τὸ γένος Μ. Καρατζᾶ ἔτεκεν ἐν Πειραιεῖ ἄρρεν.

Ἡ κ. Μερόπη Ἀγγέλου Νιοτ[illegible] ἔτεκεν ἐν Ποταμῷ ἄρρεν.

Ἡ κ. Εὐθυμία Ζ[illegible] Μουλοῦ ἔτεκεν ἐν Ποταμῷ θῆλυ.

Βαπτίσεις

Ἡ κ. Ἑλένη Κωνστ. Φ[illegible] ἀνεδέξατο ἐν Ποταμῷ τὸ ἀγοράκι (δίδυμον) τοῦ κ. Γεωργίου Γεωργιλάκη ὀνομάσασα αὐτὸ Ἐμμανουήλ.

Ὁ κ. Διονύσιος Καστρίσιος ἀνεδέξατο εἰς Λογοθετιάνικα τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Θ. Σοφίου Παγώνη ὀνομάσας αὐτὸ Ἀνάργυρον.

Ἡ κ. Σταματικὴ Μηνᾶ Καλοταίδη ἀνεδέξατο ἐν Λογοθετιανίκοις τὸ θυγάτριον τοῦ κ. Γερασίμου Λαχανᾶ ὀνομάσασα αὐτὸ Παναγιώτισσα.

Ἡ κ. Μαρίκα Παναγ. Μεγαλοοικονόμου ἀνεδέξατο εἰς Μυρτίδια τὸ θυγάτριον τοῦ ἐν Ποταμῷ ἰατροῦ κ. Πανάγου Θ. Κατσούλη ὀνομάσασα αὐτὸ Φωτεινήν.

Ἡ δεσποινὶς Διονυσοῦλα ἱερέως Κυριακοῦ Χλαμπέα ἀνεδέξατο ἐν Ποταμῷ τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Γ. Κορωναίου ὀνομάσασα αὐτὸ Νικόλαον.

Ἡ δεσποινὶς Οὐρανία Ν. Κορωναίου ἀνεδέξατο ἐν Ποταμῷ τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Παν. Γεωργοπούλου ὀνομάσασα αὐτὸ Τζαννέτο.

Ὁ κ. Σταῦρος Κ. Μπαβέας ἀνεδέξατο ἐν Ποταμῷ τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Παναγιώτη Κασιμάτη ὀνομάσας αὐτὸ Ἀνάργυρον.

Ἡ κ. Χαρίκλεια Στυλ. Θεοδωρακάκη Κυρδάτου ἀνεδέξατο τὸ ἀγοράκι (δίδυμον) τοῦ κ. Γεωργίου Γεωργιλάκη ὀνομάσασα αὐτὸ Κωνσταντῖνον.

Θάνατοι

Ἀπεβίωσεν εἰς Γεραχάριον ὁ Δημήτριος Προκοπίου Σουρῆς ἐτῶν 65.

Ἀπεβίωσεν εἰς Ζαγλανικιάνικα ἡ νεᾶνις Σταματοῦλα Γ. Κοκκινέα ἐτῶν 18.

Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις ἡ Μαρία χήρα Ἀντων. Λουράντου.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ Λιμενικὴ Ἐπιτροπὴ Καψαλίου ἐπεσκεύασε τὰ πλυντήρια τῆς ἐν τῷ λιμένι της δεξαμενῆς. Τόσα λοιπὸν ἄπλυτα ὑπάρχουν εἰς τὸ Καψάλι;

—Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος Φρατσίων ἐνέγραψε, συμφώνως τῷ νόμῳ, καὶ γυναῖκες εἰς τοὺς καταλόγους τῆς κοινότητος. Καὶ κάποιος λαϊκὸς προφανῶς, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον, Παρατηρητής, γράφει μὲ παράπονο:

—«Ὁ εὐφυὴς πρόεδρος Φρατσίων ἐπρότεινε τὴν ἐγγραφὴν τῶν Φρατσιωτισσῶν, ποὺ ἀνήκουν ἀποκλειστικὰ εἰς τὸ κόμμα του. Μπράβο του! πολὺ καλὰ ἔκαμε. Ἐξησφάλισε τὴν ἐκλογήν του, ἐνῷ οἱ ἀντίπαλοί του ἐκοιμῶντο!»

—Περίεργον! Ἐμεῖς ξέρομε πῶς οἱ λαϊκοὶ Φρατσιῶτες λένε τὸν πρόεδρό τους στραβό. Τώρα μαθαίνομε ἀπὸ τοὺς ἰδίους ὅτι ὁ πρόεδρός των εἶνε ὁ ἀνοιχτομάτης καὶ ὅτι αὐτοὶ εἶνε οἱ κοιμώμενοι!

—Καὶ προσθέτει ὁ «Παρατηρητής». Διὰ νὰ διχθῇ ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος Φρατσίων ὄντως τὰς πιστὰς εἰς τὸ κόμμα του μόνον ἐφρόντισε νὰ ἐγγράψῃ, παραθέτω κατάλογον τῶν ἐγγραφεισῶν Φρατσιωτισσῶν».

—Καὶ τὰς ὀνομάζει μὲ τὰ χρόνια των. Κανέλλα, Ἀγγέλω, Γρηγορία, Ἑλένη, Σταυροῦ-Σταματίνα, Κυράνη, Σταυροῦλα, Σταθοῦλα, Δέσποινα καὶ Χρυσῆ.

—Φανταζόμεθα ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Παρατηρητής», θὰ εἶνε κάποιος ἄλλος λαϊκὸς πρόεδρος ἄλλης κοινότητος ὁ ὁποῖος ἔγραψεν αὐτὰ ἐκ φθόνου πρὸς «τὰς πιστὰς» ψηφοφόρους τοῦ κ. Προέδρου Φρατσίων.

—Ἀξιοθαύμαστος τέλος πάντων αὐτὸς ὁ κ. Πρόεδρος Φρατσίων ἀφοῦ κατώρθωσε, καίτοι ἀπόμαχος, ν' ἀποκτήσῃ τόσας «πιστὰς» ψηφοφόρους! Εἶνε λοιπὸν νὰ μὴν τὸν ζηλεύῃ κανείς, καὶ ὁ κ. «Παρατηρητὴς» μαζύ;

—Γράφουν οἱ χωραῖτες: «Τὸ Ταμεῖον τηλεφωνικῶν Συγκοινωνιῶν Ἀττικοβιωτίας» δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν τηλεγραφικὴν Διεύθυνσιν Σπάρτης, διέταξε τὴν ἐπανεγκατάστασιν τοῦ—ἁρπαγέντος—τηλεφώνου Λιβαδίου τὸ ταχύτερον εἰς τὸ ἐκεῖ Δημοτικὸν σχολεῖον»!

—Ὄχι παίζομε! Φόβος καὶ τρόμος ἔπιασε τὸν ἐκ Χώρας κ. κληρονόμον τῶν πολιτικῶν «Σκιῶν». Ἀλλὰ ποιὰ σημασία πλέον ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ μία ἐπανεγκατάστασις;

—Ἡ ἀθλιότης τῆς ἁρπαγῆς τοῦ τηλεφώνου θὰ παραμένῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν Λιβαδιτῶν ὡς ἕνα δεῖγμα τῶν ἄθλων τῆς ἀναβιωσάσης φαυλοκρατίας ἐν τῇ νήσῳ μας.

—Διαβάζομεν εἰς τὸ χωραΐτικο ὄργανο: «Τώρα ποὺ τελειώνει τὸ καλοκαίρι θυμήθηκαν τὰ γνωστά μας «παιδιὰ» νὰ βγάλουν τὰ σακκάκια των».

—Ὁ ἀστεῖος ποὺ τἄγραψε θὰ εἶχε φαίνεται ὑπ' ὄψει του κάποια «ἄλλα παιδιὰ» ποὺ βγάνουν τὰ παντελόνια των!

—Τὸ «Σπαραγαρίο» εἶδεν ἡμέρες Δόξης. Διάφοροι ἀμερικανοὶ περιηγηταὶ προσεγγίσαντες εἰς τὰ Κύθηρα ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐλούσθησαν καὶ ἔτσι λουσμένοι ἐπεσκέφθησαν τὴ Χώρα. Κάτι θὰ ξεραν οἱ ἄνθρωποι.

—Ὁ φίλος καθηγητὴς τῶν Ἀφροδισίων καὶ συμπολίτης κ. Γ. Φωτεινός, ἀφοῦ ἐπὶ τόσα ἔτη ἐξωράϊζε τόσας καὶ τόσας «Ἀφροδίτας», ἐξωράϊσε καὶ τὴν νέαν του θαλαμηγὸν «Ἀφροδίτην». Ἔτσι τὴν ὠνόμασε ἀπὸ ἀδυναμίαν νομίζομεν τοῦ ἐπαγγέλματος.

—Ἡ «Ἀφροδίτη» θὰ ἐπιχειρήσῃ, λέγουν, καὶ τὸν περίπλουν τῶν Κυθήρων κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος.

—Ἂν κατὰ τὸν περίπλουν αὐτόν, καὶ κεῖ κοντὰ στὸν Μαλέα, πιάσῃ τὴν «Ἀφροδίτη» καμμιὰ τρικυμία, ὁ κ. Φωτεινὸς θὰ συγγράψῃ κανένα νέο βιβλίον γιὰ τ' «Ἀφροδίσια Πάθη» των.., καλεσμένων του!

"ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ,,

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΑΪΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησία — *Δραχ. 50*
Ἐξωτερικοῦ » — *Λίρας Ἀγγλ. 1*
Ἀμερικῆς » — *Δολλάρια 5*

Ἡ συνδρομὴ ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἀποδίδονται.

Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Η. ΒΟΥΡΛΑΚΟΣ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΑΠΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ

168 Ἧττα καὶ αἰχμαλωσία τοῦ Περσέως ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Παύλου Αἰμιλίου, καὶ ἡ Μακεδονία κατέστη Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία. Ἤκμαζον τότε ὁ φιλόσοφος Καρνεάδης, ὁ θεμελιωτὴς τῆς νέας ἀκαδημίας, ὁ ἀστρονόμος Ἄτταλος, καὶ ὁ Λατῖνος κωμικὸς Τερέντιος. Ἐσυστήθη βιβλιοθήκη εἰς τὴ Ρώμην.

161 Οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες ἐξωρίσθησαν ἀπὸ τὴν Ρώμην.

150 Ἀρχὴ τοῦ γ' Λιβυκοῦ πολέμου.

147 Πόλεμος τῶν Ρωμαίων κατὰ τῶν Ἀχαιῶν.

146 Ἅλωσις καὶ κατεδάφισις τῆς Καρχηδόνος ἀπὸ τὸν Αἰμίλιον Σκιπίωνα. Ἅλωσις τῆς Κορίνθου ἀπὸ τὸν Μούμμιον ὅστις τὴν κατέστρεψε μέχρι τῶν θεμελίων, καὶ κατελύθη ἡ δημοκρατία τῶν Ἀχαιῶν.

133 Τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου ἔγινε Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία. Ἅλωσις τῆς Νουμαντίας ὑπὸ τῶν Ρωμαίων.

123 Ἀνέγερσις τῆς Καρχηδόνος διὰ προσταγῆς τῆς Συγκλήτου.

118 Κατάκτησις τῆς Δαλματίας ὑπὸ τοῦ Μετέλλου στρατηγοῦ τῶν Ρωμαίων.

111 Πόλεμος τῶν Ρωμαίων κατὰ τοῦ Ἰουγούρθου, βασιλέως τῆς Νουμιδίας.

109 Ἀρχὴ τοῦ πολέμου τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων ἐθνῶν τῆς Γερμανίας.

102 Ἧττα τῶν Τευτόνων ὑπὸ τῶν Ρωμαίων διὰ τοῦ Μαρίου.

101 Ἧττα τῶν Κίμβρων ὑπὸ τῶν αὐτῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ.

99 Κατάκτησις τῆς Λυσιτανίας ὑπὸ Δολοβέλλα.

89 Ἀρχὴ τοῦ κατὰ τοῦ Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου, πολέμου τῶν Ρωμαίων.

88 Πόλεμοι μεταξὺ Μαρίου καὶ Σύλλα.

86 Ἅλωσις τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Σύλλα, καὶ ὑποταγὴ ὅλης τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Ρωμαίους.

82 Δικτατωρία τυραννικὴ τοῦ Σύλλα εἰς τὴν Ρώμην.

78 Θάνατος τοῦ Σύλλα μετὰ τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τὴν Δικτατωρίαν.

75 Νικομήδης, ὁ γ' βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἀποθνήσκων, ἀφῆκε τὸ βασίλειόν του διὰ διαθήκης εἰς τοὺς Ρωμαίους.

69 Νίκη τοῦ Ρωμαίου Λουκούλλου κατὰ τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ τοῦ Τιγράνου τῆς Ἀρμενίας.

66 Νίκη τοῦ Πομπηίου κατὰ τοῦ Μιθριδάτου, καὶ κατάκτησις τῆς Κολχίδος, τῆς Ἰβηρίας, καὶ τῆς Ἀλβανίας ὑπὸ τοῦ Πομπηίου. Κατάκτησις τῆς Κρήτης ἀπὸ τὸν Μέτελλον.

65 Κατάκτησις τῆς Συρίας ὑπὸ τοῦ Πομπηίου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΙΤΣΑΡΟΣ

Ὁ μακαρίτης Ι. Κονδυλάκης, ὁ ἀμίμητος χρονογράφος, ἀφῆκε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔργων του καὶ τὸ κατωτέρω κρητικὸ ἀνέκδοτο. Ἕνας Γιανίτσαρος Καστρινός, ἐπήγαινε ἀπὸ τὰ Ἡρακλειώτικα εἰς τὰ Χανιὰ καβάλλα εἰς ἕνα ἄτι περίφανο. Εἰς ἕνα χωριὸ τοῦ Ἀποκορώνου ἐσταμάτησε σ' ἑνὸς παπᾶ σπῆτι. Ὁ Παπᾶς τὸν ἐφίλεψε. Τὴν ὥραν δὲ ποῦ ἔπινε καὶ ἔτρωγεν ὁ Γιανίτσαρος εἶδε τὸ χοῖρο τοῦ Παπᾶ ποὺ ἐμπαινόβγαινε κρατῶντας εἰς τὸ στόμα του ξύλα διάφορα. Ἐστάθηκε περίεργος καὶ ρώτησε τὸν παπᾶ γελῶντας μήπως ὁ χοῖρός του ἐπρόκειτο νὰ κτίσῃ καλύβα.

—Ὁ χοῖρος, μὲ συμπάθειο, ἀγᾶ μου, ὅσο κι' ἂν φαίνεται γρουσούζικο ζῶο, εἶνε πολὺ νοητικό. Κι' ἅμα καταλαβαίνει πῶς θὰ βρέξῃ, ἀρχίζει καὶ κουβαλεῖ ξύλα γιὰ τὴ φωτιά.

—Χωρατεύεις Παπᾶ. Ὁ Ντομούζης θὰ καταλαβαίνει πράματα ποὺ δὲν τὰ νοιώθουν οἱ ἄνθρωποι; Δὲν τὸ παραδέχομαι.

—Κι' ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια ἀγᾶ.

—Βαλλαΐ, Μπιλλαΐ, εἶπεν ὁ ἀγᾶς, ἂν βγῇ ἀληθινὸς ὁ χοῖρος σου, θὰ σοῦ δώσω τὸ ἄλογό μου· ἀδεμὶ θὰ σὲ κάμω ἄλογο ἐσένα Παπᾶ καὶ θὰ πάω ἀπὸ δῶ στὸ Ρέθυμνο.

Ὁ Γιανίτσαρος ἐτράβηξεν ἔπειτα τὸ δρόμο του, ἀλλὰ δὲν εἶχε πάει πολὺ καὶ τὸν ἔπιασε μιὰ βροχὴ ποὺ κόντεψε νὰ τὸν πνίξῃ. Κι' ὅταν ἐγύριζεν ἀπὸ τὰ Χανιὰ ἐσταμάτησε πάλι στοῦ Παπᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐκέρδισες παπᾶ. Ὁ χοῖρος ἔχει περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ ὅλην τὴν Τουρκιὰ τῆς Κρήτης. Ἐγὼ ἐρχόμουνα ἀπὸ τὴ Στία ὅπου εἴχαμε κάμει μπαϊράμι. Φτάνω στὸ Κάστρο καὶ βρίσκω ραμαζάνι. Ἔρχομαι στὸ Ρέθυμνο καὶ εἴχαμε μπαϊράμι. Φτάνω στὰ Χανιὰ καὶ βρίσκω ραμαζάνι. Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε πότε πέφτει τὸ ραμαζάνι καὶ ὁ χοῖρος σου ξεύρει πότε θὰ βρέξῃ. Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω δὲ πόσον τὸν ἐκτιμῶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν σφάξῃς νὰ τὸν γλεντίσωμε!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ ἐν Ἀθήναις ἔγκριτος ἰατρὸς δερματολόγος καὶ τέως βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ κ. Φωτεινοῦ κ. Κωνστ. Μπρατζιώτης καὶ ἡ χαριτωμένη δεσποινὶς Ἔλλη Ἀθ. Ποιήση ἐτέλεσαν ἐν Ἀθήναις τοὺς γάμους των. Θερμὰ συγχαρητήρια.

Ὁ ἐξαίρετος νέος κ. Ἀνδρέας Κωνσταντινίδης καὶ ἡ ἀξιέραστος δεσποινὶς Δώρα Λεώνη ἐτέλεσαν ἐν Θεσσαλονίκῃ τοὺς γάμους των. Πρὸς τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος ἀπευθύνομεν τὰς θερμοτέρας εὐχάς. Φ.Κ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΥΘΗΡΑΪΚΗΝ ΖΩΗΝ

Προμάμμη, μάμμη, ἐγγονή, δισεγγονή. Τέσσαρες κυθηραϊκαὶ γενεαὶ εἰς τὸ Μπάλτιμορ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ κ. Μαργαρίτα Ἀνασ. Κορωναίου, ἡ θυγάτηρ της κ. Παναγιωτίτσα Θ. Καβάκου, ἡ ἐγγονή της κ. Αἰκατερίνη Παν. Καψάνη καὶ ἡ δισεγγονή της μικρούλα Π. Καψάνη. Οἰκογένεια τιμῶσα τὰς κυθηραϊκὰς παραδόσεις, εὐεργέτης τῆς νήσου μας, καὶ τιμωμένη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν διὰ τὰς ἀρετάς της καὶ τὴν φιλοπατρίαν της.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΒΟΜΑΛΙΑΣ

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

Τί Βοριᾶς καὶ Θρακιᾶς μοῦ λέτε μένα!.. τί Βοριᾶς καὶ Θρακιᾶς!... εἶπε ὁ Χούρχουλας κινῶντας σοβαρὰ τὸ κεφάλι. Ἄκου ποῦ σᾶς λέω. Τίς φουρτοῦνες τοῦ Καβομαλιᾶ δὲν τὶς κάνουν ἀνέμοι.

—Ἀμ ποιοὶ τὶς κάνουν;

—Ποιοὶ τὶς κάνουν; Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ. Ὄχι, σοῦ λέει, εἶνε χοντρὸς κάβος καὶ χύνει τὸ βουνὸ ἀέρα κ' ἔρχεται ὁ Θρακιᾶς ἀπὸ πάνω καὶ βγάζουν ἀψάδα οἱ Βελανιδιώτισες! Κολοκύθια! Μωρὲ τὶς φουρτοῦνες τοῦ Καβομαλιᾶ δὲν τὶς κάνουν ἀνέμοι...

—Μὰ ποιοὶ τὶς κάνουν, διάολε; πές μας τὸ λοιπόν! φώναξε ἀνυπόμονα ὁ Ἀλέξης ὁ Σκιαθίτης, πάντα ἀράθυμος.

—Τὶς φουρτοῦνες τοῦ Καβομαλιᾶ; Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ· ἐγὼ τὸ ξέρω... Τὶς φουρτοῦνες τοῦ Καβομαλιᾶ δὲν τὶς κάνουν ἀνέμοι· ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ...

—Ὄχι· νὰ μὴ μᾶς πῇς! τὸν ἔκοψε ξαφνικὰ ὁ Κώστας ὁ θερμαστής. Διάολε! κοντεύεις νὰ μᾶς βγάλῃς τὴν ψυχὴ μὲ τὸν Καβομαλιά σου! Γιὰ κάβο τάχα θὰ τὸν περάσῃς κι' αὐτόν, ποῦ τὸν καταντήσαν πουτάνα οἱ ψαρόβαρκες!... Δὲ θέλουμε νὰ μᾶς πῇς τίποτα!

Καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο, δυσαρεστημένος τάχα κι' ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ κάτι στ' ἀφτὶ τοῦ συντρόφου του μὲ ἀγανάχτηση, σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε: «δὲν ὑποφέρεται, βρὲ ἀδερφέ! δὲν ὑποφέρεται!...» Ὁ Χούρχουλας πῆρε τὸ πρᾶμα στὰ σοβαρά, κοίταξε τοὺς ἄλλους, ἠθέλησε νὰ χαμογελάσῃ καὶ μὴ βρίσκοντας θαρρετὴ ἀπάντηση ἀναψοκοκκίνησε σὰν παπαροῦνα.

—Γιατί, ρὲ παιδί; τόλμησε μόλις νὰ ρωτήσῃ τὸ θερμαστή.

Ὁ Γιανναχὸς ὁ Χούρχουλας εἶχε τὴ μανία νὰ διηγῆται. Μόλις παρουσιαζόταν ἡ παραμικρὴ εὐκαιρία νὰ καθήσῃ τὸ πλήρωμα, ἕτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὴ διήγηση. Ποιὰ διήγηση; Ὁποιαδήποτε. Δὲν τὸν ἔμελλε οὔτε γιὰ τὴν ὑπόθεση οὔτε γιὰ τὸ μάκρος της. Οὔτε ἂν ἦταν ἀστεία οὔτε ἂν ἦταν τραγική. Οὔτε ἂν ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ξάστερα νερὰ τῆς ἀλήθειας ἢ ἀπὸ τὴν ἐλεφαντένια πύλη τῶν ὀνείρων καὶ τὸ χρυσόθρονο αἴσθημα. Οὔτε κι' ἂν ἦταν τῆς ὥρας φρόντιζε. Εἶχε πεποίθηση στὸν ἑαυτό του κ' εἶχε τὴ δύναμη νὰ βαμπακοστρώνῃ τὸ δρόμο καὶ νὰ σέρνῃ σιγὰ κι' ἀνάλαφρα τὰ πιὸ περασμένα στὰ τορινά, ἢ καὶ νὰ μεταφέρνῃ τοὺς ἀκροατές του στὶς μουχλιασμένες θῆκες τῶν περασμένων. Κ' εἶχε τὴν τέχνη ἀπάνω στὴν ἀλήθεια ν' ἁπλώνῃ τὴ μεταξωτὴ σκέπη τοῦ ὀνείρου καὶ κάτω ἀπὸ τ' ὄνειρο νὰ θεμελιώνῃ τὴν ὕλη τὴν ἀληθινή, τεχνίτης θαυμαστός, ὅπως ὁ μέγας ἥλιος, ποῦ σύγκαιρα ἰδανικεύει τὸ πέτρινο βουνὸ καὶ τὸ ἀνεμόπλεχτο σύγνεφο. Κ' ἔβρισκε πάντα τὸν τρόπο, κατὰ τὴν περίσταση, νὰ μικραίνῃ ἢ νὰ πλαταίνῃ τὴν ὑπόθεσή του, χωρὶς ποτὲ νὰ τὴν ἀφίνῃ τέρας τῶν ἄλλων καὶ σύχαμα. Ὅλα τὰ ἤθελε ἰσόμετρα, ξάστερα καὶ ἁρμονικά. Κ' ἤθελε μόνον νὰ τὸν ἀκούῃ τὸ πλήρωμα.

Οἱ ναῦτες τὸν ἤξεραν καὶ διεσκέδαζαν μὲ τὶς ἀδυναμίες του. Πότε τὸν ἔδιωχναν τάχα ἀπὸ κοντά τους· πότε στὴν ὥρα, ποῦ διηγόταν, ἄρχιζαν ὅλοι ὁμόφωνοι τὸ βῆχα· πότε ἔπιαναν φιλονικία καὶ τὸν ἐσύγχιζαν καὶ κάποτε ἔφευγεν ἕνας—ἕνας καὶ τὸν ἄφιναν ὁλομόναχο νὰ λέῃ καὶ ν' ἀκούῃ. Ὁ Γιαννιὸς φουρκιζόταν κ' ἔβανε ὅρκο στὶς μάνας του τὰ κόκκαλα, στὴ θάλασσα ποῦ ἀρμενίζει, νὰ μὴ διηγηθῇ πλιὰ τίποτα. Ὄχι μόνον νὰ μὴ τοὺς διηγηθῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ· οὔτε νὰ τοὺς κάμῃ συντροφιὰ ποτέ! Κι' ἦταν βέβαιος πῶς ἅμα χάσουν τὴ συντροφιά του, τὰ διηγήματά του μάλιστα ἅμα στερηθοῦν, πάη, θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους. Δὲν ἦταν καταλαχάρης ἄνθρωπος ὁ Γιαννιὸς οὔτε ἔλεγε λόγια τοῦ ἀνέμου!...

Μπορεῖ αὐτή του ἡ πεποίθηση νὰ μὴν ἦταν καὶ καθόλου ἄδικη. Γιατὶ τὸ πλήρωμα, μόλις τὸν ἔφερνε σὲ κείνη τὴ θέση, ἔπεφτε πάλι καὶ τὸν προσκαλοῦσε κοντά του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ξαναρχίσῃ, δίνοντάς του ὑπόσχεση πῶς θὰ τὸν ἀκούσῃ μὲ προσοχή. Κι' ὁ Γιαννιὸς ἀσυνέριστος, ξέχανε τοὺς ὅρκους καὶ ἄρχιζε τὴ διήγηση δίχως χρονοτριβή. Συνήθιζε ὅμως πρῶτα μὲ λόγια μισοκομμένα νὰ συσταίνῃ στοὺς ἀκροατές του ἐκεῖνο ποῦ θὰ διηγηθῇ. Τόρα μὲ τὶς πρῶτες φωνὲς τοῦ θερμαστὴ καὶ τὸν κρύο τρόπο τῶν ἄλλων, ὁ Γιαννιὸς ἔχασε τὸ θάρρος του. Οἱ συμφωνίες ἄργησαν νὰ ἔρθουν κι' αὐτὸ τὸν ἀπέλπιζε. Μὰ ξαφνικὰ πλησίασε ὁ Μπαρμπαγιώργης ὁ ναύκληρος, εἶδε τὴν ψεύτικη κατσούφια ποῦ ἔδειχναν οἱ ναῦτες, τὴ στενοχώρια τοῦ Γιαννιοῦ καὶ μάντεψε ὅλα:

—Σώπα ρὲ σύ· εἶπε στὸν Κώστα μὲ αὐστηρὴ φωνή. Ἄσε τὸ Γιαννιὸ νὰ μᾶς πῇ τίποτα.

—Ναί, ἔλα Γιαννιέ, πές μας! εἶπαν παρακαλεστικὰ κ' οἱ ἄλλοι ναῦτες.

—Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ, ναί· ἄρχισε ἀμέσως ἐκεῖνος ξαναβρίσκοντας τὴν εὐθυμία του· κι' ἂν δὲν σᾶς λέω ἀλήθεια νὰ τὸν ἔχω ἀντίδικο. Τὶς φουρτοῦνες τοῦ Καβομαλιᾶ δὲν τὶς κάνουν ἀνέμοι· τὶς κάνουν τὰ στοιχειά.

—Τὰ στοιχειά! μωρὲ λόγο ποῦ μᾶς εἶπες! φώναξε ἀναμπαιχτικὰ ὁ θερμαστής. Κ' οἱ ἄνεμοι τάχα δὲν εἶνε στοιχειά; Ὁ Βοριᾶς δὲν εἶνε στοιχειὸ ποῦ καταλεῖ πέντε στὸ φαγὶ καὶ δέκα στὴν καθησιά του καὶ ἂν δὲν γεράσῃ δὲν ταξειδεύεται! Ἡ Νοτιὰ δὲν εἶνε σὰν πουτάνα, ποῦ ὅσο γεράζει τόσο καὶ ξετσιπώνεται! Ὁ Σορόκος, ὁ Γαρμπῆς, ὁ Γρέγος, ὁ Πουνέντες τί ἄλλο εἶνε παρὰ στοιχειά, ποῦ ἀναταράζουν τὴ θάλασσα καὶ καταντοῦν σανίδια τὰ καμαρωτὰ πλεούμενα; Μωρὲ λόγο ποῦ μᾶς τὸν εἶπε κι' ὁ Γιαννιός!

Ἐκεῖνος γύρισε καὶ τὸν εἶδε μὲ βλέμμα παθιασμένο κι' ἀδύνατο.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχὲς)

Ὅσοι θέλετε νὰ ἀγοράσετε σπίτι εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος ἀποταθῆτε πρὸς τὴν

ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΑΘΗΝΩΝ

γράφοντες ὡς ἑξῆς:

ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΔΙΚΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΙ ΟΡΟΙ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΦΩΝΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Ἐν Φριλιγκιανίκοις τῇ 24 Σ(6ρίου 1933

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντὰ τῆς «Φωνῆς τῶν Κυθήρων»,

Δημοσιεύσατε σᾶς παρακαλῶ τὴν παροῦσαν εἰς τὸ ἔγκριτον φύλλον σας ἐπέχουσαν θέσιν διαμαρτυρίας μιᾶς μεγάλης μερίδος πατριωτῶν μας, καὶ ἀφορῶσαν τὸ φτωχὸ τῆς Ἁγίας Μόνης Μοναστῆρι.

Ὡς γνωστόν, στὴ Μονὴ ἐφημερεύει ὁ αἰδεσιμώτατος κ. Προκόπιος Μόρμορης μισθοδοτούμενος δι' ἓξ (6) χιλιάδων δραχμῶν ἐτησίως, πλὴν ὅμως κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἅπαξ τοῦ μηνός, καὶ δὴ τὴν τελευταίαν του Κυριακήν, ἱερουργεῖ εἰς τὸ χωρίον Αὐλαίμονα, ὅπου πάλιν λαμβάνει 100 δραχ. μηνιαίως.

Στὴ Μονὴ ὅμως προσέρχονται κάθε Σαββατοκύριακο πλεῖστοι ὅσοι προσκυνηταί, ἄλλοι γιὰ νὰ λειτουργήσουν, ἄλλοι γιὰ νὰ προσκυνήσουν, εἴτε διὰ τὴν τέλεσιν διαφόρων μυστηρίων. Κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο ὅμως αὐτὸ ποὺ πηγαίνει ὁ ἱερεὺς εἰς τὸν Αὐλαίμονα, ὅσοι τυχὸν προσέλθουν, βρίσκουν τὸ Μοναστῆρι κλειστὸ καὶ χωρὶς παπᾶ, ὁπότε ἀναγκάζονται νὰ γυρίσουν ἀμέσως εἰς τὰ σπίτια τους μαζὺ μὲ μιὰ πολὺ κακὴ γιὰ τὸ μοναστῆρι ἐντύπωσι.

Ἕνεκα λοιπὸν τῶν παραπόνων αὐτῶν ποὺ ἐδημιουργήθησαν, ὑπέβαλλα ὡς Ἐπίτροπος τῆς Μονῆς ὅλα αὐτὰ τὰ παράπονα τοῦ κόσμου εἰς τὴν Μητρόπολιν, πλὴν ὅμως δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ θεραπευθοῦν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ ἄτοπον αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται καὶ συνεπῶς ἐξακολουθῶ καὶ ἐγὼ νὰ δέχωμαι τὶς δίκαιες ἄλλως τε βρισιές, τῶν διαφόρων προσκυνητῶν, καὶ ἐπειδὴ οὔτε ὁ ΤΥΠΙΚΟΣ πρόεδρος τῆς Μονῆς κ. Πρόεδρος τῆς Χώρας, ἀλλὰ καὶ οὔτε καὶ οἱ ἀπὸ εἰκοσαετίας κατέχοντες κληρονομικῷ δικαιώματι τὸν τίτλον τοῦ ἐπιτρόπου κ.κ. ἐπίτροποι τοῦ Μέσα Δήμου ἐνδιαφέρονται, διὰ ταῦτα ὑψώνω φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ πάλιν διὰ τοῦ τύπου πρὸς τοὺς ἰθύνοντας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν κυθηραϊκὸν λαὸν διὰ τὸ ἄνοπον τοῦτο, καὶ καλῶ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Κυθηραϊκοῦ λαοῦ νὰ ἐνδιαφερθοῦν γενικῶς γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ φτωχοῦ Μοναστηριοῦ.

Εὐχαριστῶν κ. Διευθυντὰ γιὰ τὴν φιλοξενίαν.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως
Ὁ ἐπίτροπος
Ἰωάννης Β. Νοταρᾶς

ΚΩΝΤ. Δ. ΚΟΡΩΝΑΙΟΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Πτυχιοῦχος Ἐθν. Πανεπιστημίου
ΠΟΤΑΜΟΣ - ΚΥΘΗΡΩΝ
Ἐργασία ἐπιστημονικὴ καὶ εὐσυνείδητος

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ

ΚΥΘΗΡΑΪΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Παρὰ τοῦ Κυνηγετικοῦ Συνδέσμου Κυθήρων λαμβάνομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἣν καὶ δημοσιεύομεν.

Ἀγαπητὴ «Φωνή»

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν τελευταίως δημιουργηθέντων παραπόνων διὰ τὸν νέον Κυνηγετικὸν νόμον καὶ δὴ περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τοὺς κατὰ τόπους Κυνηγετικοὺς συλλόγους, διὰ τὴν αὔξησιν τῶν τελῶν τῶν Σωματείων καὶ τὴν καταβολὴν τοῦ εἰκοσαδράχμου τοῦ ταμείου θήρας, δὲν ἔχομεν νὰ ἀπαντήσομεν ἐφ' ὅσον ὁ νόμος αὐτὸς εἶνε ἀπόρροια ὡρίμου σκέψεως μακρᾶς συζητήσεως τῶν ἀντιπροσώπων 80 περίπου Ἑλληνικῶν Κυνηγετικῶν Σωματείων μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ ὑφ' ἡμᾶς Κυνηγετικοῦ Συνδέσμου εἰς τὸ Α'. ἐν Πειραιεῖ συγκληθὲν Πανελλήνιον Κυνηγετικὸν συνέδριον, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν Προεδρίαν τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας κ. Βιλαλᾶ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τελευταῖον περιορισμὸν τοῦ νόμου παρὰ τοῦ νῦν Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας κ. Θ. στόχη διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐγγραφὴ ἐπιβάλλεται μόνον εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου ἔνθα ἑδρεύει ὁ Σύλλογος, ὅπως ἐν προκειμένῳ οἱ κάτοικοι τοῦ Ποταμοῦ ἀναγνωρίζομεν τὸ δίκαιον τῶν παραπόνων αὐτῶν, πλὴν ὅμως ὁ ὑφ' ἡμᾶς Σύλλογος ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐφαρμογῆς τῆς δημοκοπικῆς αὐτῆς Λήξης ἔπραξεν πᾶν ὅτι τοῦ ἐπέβαλλε τὸ καθῆκον του.

Διεμαρτυρήθη πρῶτον πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν Ὑπουργὸν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10 ψηφίσματος εἰδικοῦ γενομένου εἰς ἔκτακτον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεδρίασιν, καὶ ὥρισε καὶ ὡς ἀντιπρόσωπον πληρεξούσιόν του εἰς τὴν γενομένην ἐπιτροπὴν τῆς προσωπικῆς διαμαρτυρίας εἰς τὸν Ὑπουργὸν ἐξ ὅλων τῶν Κυνηγετικῶν Σωματείων τοῦ Κράτους τὸν Διευθυντὴν τοῦ ἐγκρίτου Κυνηγετικοῦ Περιοδικοῦ μας «Κυνηγετικὰ Νέα» κ. Ἀλέκον Πειρουνάκην, καὶ ἥτις ἐπέτυχε τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Νομοσχεδίου μὲ μικρὰς μετατροπὰς δι' ὃ καὶ εἰσήχθη πρὸς ψήφισιν ἐν τῇ Βουλῇ, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ τηλεγραφήματός μας πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς νήσου κ. Τσιτσίλιαν συνεστήσαμεν τὴν ἄκραν ὑποστήριξιν τῶν ἀπόψεων τῶν Κυνηγῶν.

Ὡς ἐκ τούτου ἔχομεν νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς κ. κ. Κυνηγοὺς τοῦ Ποταμοῦ ὀλίγην ὑπομονὴν διότι κατὰ τὸ ἐπόμενον Κυνηγετικὸν ἔτος τὸ μέτρον θὰ εἶνε γενικόν.

Μεταξὺ ὅμως τῶν παραπονεθέντων εὑρέθησαν καὶ μερικοὶ ἔχοντες τὴν γελοίαν ὄντως ἀξίωσιν, ὅτι κατόπιν τῆς περιφήμου αὐτῆς ὑπ' ἀρ. 74281 θαλασσοποιητικῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου, ἔπρεπε τὰ Σωματεῖα νὰ διαλυθοῦν. Καὶ δυστυχῶς εὑρέθησαν ἄνθρωποι, ΚΥΝΗΓΟΙ, ἔχοντες τὰ ἡνία Κυνηγετικῶν ὀργανώσεων οἵτινες κατόπιν ἐκτάκτου συνελεύσεως ΑΠΕΚΟΙΜΙΣΑΝ (δὲν διέλυσαν) τὸν σύλλογόν τους διὰ νὰ μὴ φορολογηθοῦν ἐπὶ πλέον μὲ... 40 δρχ. οἱ ὑπ' αὐτοὺς εὐνοούμενοι.

Λυπούμεθα βαρειὰ διότι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ κ. κ. αὐτοὶ Κυνηγοί, ἄνδρες μὲ κρίσιν καὶ λογικήν, δὲν ἐννόησαν ὅτι τέτοιες δημοκοπικὲς Διαταγὲς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προοδεύσουν ἐνῷ τοὐναντίον Κυνηγετικοὶ Σύλλογοι θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑπάρχουν ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν των περιορισθῇ εἰς τὸν ἐλάχιστον ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενον ἀριθμόν, ἵνα ὑψώσουν τὸν ὄγκον τῶν προσπαθειῶν των καὶ τοῦ σκοποῦ των κατὰ πάσης τοιαύτης ἐν τῷ μέλλοντι ἀποπείρας.

Διὰ τὸν λόγον ὅτι Ὑπουργοὶ μὲν ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἀλλὰ ὁ κυνηγετικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος συσσωματωθεὶς καὶ ἀνδρωθεὶς ἐνοιωσε τὰς ὑποχρεώσεις του καὶ τὰ δικαιώματά του οὕτως ὥστε μόνος του νὰ μπορεῖ νὰ μπῇ στὸ δρόμο τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοῦ τὸν φράξουν οἱ διάφοροι δημοκόποι.

Ἐν Ποταμῷ τῇ 17 7)βρίου 1933

Ὁ πρόεδρος — Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Σ. Μαυρομμάτης — *Ι. Μανέας*

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΔΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ὁ Ἰταλικὸς φασισμὸς παραλλήλως πρὸς τὴν ἄλλην δρᾶσιν του ἠσχολήθη καὶ μὲ τὰ καθήκοντα τῆς γυναικὸς ὡς συζύγου. Πρὸς τοῦτο κατήρτισε τὸν κατωτέρω δεκάλογον διὰ τὴν Ἰταλίδα σύζυγον.

1. Ἀγάπα τὸν σύζυγόν σου περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὅσον ἠμπορεῖς. Ἀλλὰ μὴ λησμονῇς ὅτι τὸ σπίτι ἀνήκει εἰς τὸν σύζυγόν σου, ὄχι εἰς τὸν πλησίον σου.

2. Νὰ θεωρῇς τὸν ἄνδρα σου ὡς ἐκλεκτὸν ξένον, ὡς πολύτιμον φίλον καὶ ὄχι ὡς φίλην, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖται κανεὶς τὶς μικροσκοτοῦρες τῆς ζωῆς. Ἀπαλλάξου ἀπὸ αὐτὴν τὴν φίλην, ἂν μπορεῖς.

3. Τὸ σπίτι σου νὰ εἶνε τακτοποιημένον καὶ τὸ πρόσωπόν σου γελαστὸ ὅταν ἐπιστρέφῃ—ἐὰν ὅμως αὐτὸς δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως, συγχώρησέ τον.

4. Μὴν τοῦ ζητῇς ὅ,τι δὲν χρειάζεται τὸ σπίτι σου. Ἂν μπορῇς, μὴν τοῦ ζητῇς παρὰ μιὰ κατοικία πρόσχαρη, ὀλίγον χῶρον ἐλεύθερον καὶ ἡσυχίαν γιὰ τὰ παιδιά.

5. Τὰ παιδιά σου νὰ εἶνε πάντοτε δροσερὰ καὶ καθαρά, καὶ σὺ ἐπίσης νὰ εἶσαι πάντοτε σὰν κι' αὐτὰ δροσερὴ καὶ καθαρή. Ὥστε νὰ χαμογελᾷ ὅταν σὲ βλέπῃ, νὰ σᾶς συλλογίζεται ὅταν λείπῃ.

6. Μὴ λησμονῇς ὅτι τὸν ὑπανδρεύθης γιὰ τὶς καλὲς καὶ τὶς κακὲς περιστάσεις. Ἐὰν ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐγκαταλείψῃ, σὺ πάλιν ὀφείλεις νὰ κρατᾷς τὸ χέρι του στὰ δικά σου.

7. Ἐὰν ὁ ἄνδρας σου ἔχῃ ἀκόμη τὴν μητέρα του, μὴ λησμονῇς ὅτι δὲν θὰ εἶσαι ποτὲ ἀρκετὰ καλὴ καὶ ἀρκετὰ ἀφοσιωμένη γιὰ ἐκείνην ποὺ τὸν ἐνανούρισε παιδάκι στὰ χέρια της.

8. Μὴ ζητεῖς ἀπὸ τὴ ζωὴ ὅ,τι δὲν ἔδωκε σὲ κανέναν· ἐὰν εἶσαι χρήσιμος, εἶσαι κι' ὅλας εὐτυχισμένη.

9. Ἐὰν ἐπέλθῃ ἡ δυστυχία, μὴν ἀποθαρρύνεσαι καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι, ἡ γαλήνη θὰ ξανάλθῃ. Ἔχε ἐμπιστοσύνην στὸν ἄνδρα σου καὶ αὐτὸς θὰ ἔχῃ κουράγιο γιὰ δυό.

10. Ἐὰν ὁ ἄνδρας σου ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ σένα, περίμενέ τον. Γιατὶ δὲν εἶσαι μόνον ἡ γυναῖκα του, εἶσαι ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματός του. Καὶ μιὰ μέρα θὰ ξαναγυρίσῃ εὐλογῶντας σε.

Δ^Ρ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΑΝΤΗΡΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Διπλωματοῦχος Πανεπιστημίου ΜΟΝΑΧΟΥ Γερμανίας, πρώην βοηθὸς τῶν κλινικῶν τῶν Καθηγητῶν MULLER *καὶ* HELDRICH.
Δέχεται καθ' ἑκάστην τοὺς πάσχοντας καὶ ἐφαρμόζει νεωτάτας ἐξεταστικὰς καὶ θεραπευτικὰς μεθόδους ἐν τῇ ΚΛΙΝΙΚΗ του, ὁδὸς Γερανίου 6 Ἀθῆναι, (πάροδος ὁδοῦ Πειραιῶς).
Ὧραι ἐπισκέψεως 10—12 π.μ. καὶ μ.μ. Καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.

ΝΕΑ ΕΠΙΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΤΟ ΑΓΡΟΚΗΠΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐγχωρίου περιουσίας ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν Γεωργίαν τῆς νήσου μας ἀπεφάσισε τὴν παραχώρησιν τοῦ περιβολίου τῆς Μονῆς Μυρτιδίων πρὸς ἵδρυσιν φυτωρίου.

Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἦτο πολὺ φυσικὸν ὅπως ἡ ἰδία Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐγχωρίου Περιουσίας ἀναλάβῃ καὶ τὴν διαχείρησιν τοῦ φυτωρίου.

Ἀντὶ τούτου, τὸ Γεωργικὸν Ἐπιμελητήριον τοῦ Νομοῦ μας, εἰσηγήσει προφανῶς ἐνδιαφερομένων... ὑπὲρ τῆς Μονῆς καὶ τῆς ἐγχωρίου περιουσίας χωραΐτων, κατήρτισεν ἐπιτροπὴν ἀπὸ ἕνα χωραΐτην, καὶ ὡς πρῶτον καὶ καλύτερον τὸν πρόεδρον Χώρας, καὶ τοὺς δύο ἀντιπροσώπους τοῦ Ἐπιμελητηρίου εἰς τὰ Κύθηρα, πρὸς διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀγροκηπίου. Τὴν ἀπόφασίν του δὲ αὐτὴν τὸ Ἐπιμελητήριον ἀνεκοίνωσε διὰ τοῦ κατωτέρω ἐγγράφου του πρὸς τοὺς ἐν τῇ νήσῳ ἀντιπροσώπους του ὅπως οὗτοι τὸ ἀνακοινώσουν εἰς τοὺς κ.κ. προέδρους τῶν κοινοτήτων. Ἰδοὺ τὸ ἔγγραφον:

ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἀριθμ. πρωτ. 32

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ταυτάριθμον πρᾶξιν τῆς Διοικούσης ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐπιμελητηρίου καταρτίζομεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κ. κ. 1) Προέδρου Κοινότητος Κυθήρων, 2) Ἀντ. Καλλιγέρου μέλους τοῦ Γεωργ. Ἐπιμελητηρίου, 3) Κωνστ. Ἐμ. Στάθη, μέλους τοῦ Ἐπιμελητηρίου ἀμφοτέρων κατοίκων Κυθήρων ἥτις θέλει ἀναλάβει τὴν διεύθυνσιν καὶ διαχείρησιν τοῦ ἐν Κυθήροις τοπικοῦ Ἀγροκηπίου (ἐπιχορηγουμένου ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ἐπιμελητηρίου) ὑπὸ τοὺς κατωτέρω ὅρους. 1) Τὸ Ἀγροκήπιον θὰ τελῇ ὑπὸ τὴν τεχνικὴν διεύθυνσιν τῆς τεχνικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Γεωργ. Ἐπιμελητηρίου, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ βαρύνουσαν γνώμην ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει (μονίμου καὶ ἡμερομισθίου) καὶ θὰ κανονίζῃ τὰ τῆς καλυτέρας λειτουργίας καὶ διαθέσεως τῶν δένδρων τοῦ Ἀγροκηπίου.

2) Αἱ εἰσπράξεις τοῦ Ἀγροκηπίου μετὰ τῶν ἐτησίων εἰσφορῶν τοῦ Ἐπιμελητηρίου, Κοινοτήτων, Ταμείων ἐλαίας, συνεταιρισμῶν κλπ. θὰ εἶνε ὑπὲρ τοῦ Ἀγροκηπίου πρὸς καλυτέραν λειτουργίαν αὐτοῦ, μόνιμον ἐγκατάστασιν καὶ μετατροπὴν εἰς σταθμὸν δενδροκομικὸν καὶ πτηνοτροφικόν.

3) Αἱ δαπάναι, αἱ πληρωμαὶ τῶν ἡμερομισθίων καὶ αἱ εἰσπράξεις θὰ θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ πρόεδρος
Σ. Κασσαμαγκιώλης

Η ΣΥΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ

Κατόπιν τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, ὁ κ. Εἰρηνοδίκης, Κυθήρων, ἐκάλεσεν ὡς πρόεδρος τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐγχωρίου περιουσίας τῆς νήσου μας τοὺς προέδρους τῶν κοινοτήτων εἰς σύσκεψιν ἥτις ἐγένετο ἐν Ποταμῷ τὴν 17ην λήξαντος μηνός.

Εἰς τὴν σύσκεψιν αὐτὴν εἰς τὴν ὁποίαν σημειωτέον οἱ παρευρέθησαν πάντες οἱ πρόεδροι πλὴν τοῦ προέδρου Καραβᾶ, ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ὅπως συσταθῇ μὲν τὸ Ἀγροκήπιον εἰς τὸ περιβόλιον τῆς Μονῆς Μυρτιδίων, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι τὸ ἀγροκήπιον θὰ διευθύνεται ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἐγχωρίου Περιουσίας ἡ ὁποία πρέπει καὶ νὰ τὸ διαχειρίζεται, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τὴν ὁποίαν διώρισε τὸ Ἐπιμελητήριον.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τῶν προέδρων, ὁ πρόεδρος Χώρας Βχρυπάτης, ἀντιλαμβανόμενος ὅτι καθαιρεῖτο ἀπὸ διαχειριστὴς τοῦ Ἀγροκηπίου, ἐζήτησε ν' ἀναβληθῇ ἡ ἀπόφασις τῶν προέδρων μέχρι τῆς διενεργείας τῶν νέων κοινοτικῶν ἐκλογῶν!!

Ἡ πρότασις ὅμως αὐτὴ τῆς ὁποίας ὁ ὑστερόβουλος σκοπὸς ἦτο λίαν προφανής, ἀπερρίφθη κατόπιν ψηφοφορίας τῶν προέδρων, καὶ ὑπεγράφη καὶ τὸ σχετικὸν πρακτικόν.

Τὰ ἐπὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ σχόλια κάνομεν εἰς τὴν στήλην τῶν σημειωμάτων.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΑΟΥ ΑΡΩΝΙΑΔΙΚΩΝ

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθησαν εἰς Ἀρωνιάδικα τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐκεῖ νέου ναοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Πλῆθος κόσμου ἐξ ὅλης τῆς νήσου παρέστη εἰς αὐτὰ φιλοξενηθεὶς προθύμως καὶ εὐγενῶς ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς κοινότητος.

Ὁ νέος αὐτὸς ναός, σπάνιος ὡς οἰκοδομὴ καὶ μέγεθος, ἀνηγέρθη δαπάναις τῶν ἁπανταχοῦ Ἀρωνιάδων καὶ ἄλλων φιλοθρήσκων συμπολιτῶν, εἶνε δὲ ὁ μεγαλοπρεπέστερος ναὸς τῆς νήσου. Ὅταν συμπληρωθοῦν αἱ διακοσμήσεις θ' ἀναδειχθῇ ὅλη ἡ λαμπρότης τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ ἔργου.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΗΣ

Μετὰ συνήθους συρροῆς κόσμου ἑωρτάσθη κατὰ τὴν 24ην λ.μ. ἡ ἐν τῇ νήσῳ μας ἑορτὴ τῆς Μυρτιδιωτίσσης.

Ἐπίσης ἑωρτάσθη καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις Κυθηρίων εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως, ἐν Νέῳ δὲ Φαλήρῳ ὑπὸ τῶν ἐν Πειραιεῖ συμπολιτῶν εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τῆς Μυρτιδιωτίσσης συμμετοχῇ καὶ τῆς Κυθηραϊκῆς ἐν Πειραιεῖ Ἀδελφότητος. Ἐν Φαλήρῳ παρευρέθησαν καὶ ξένοι πολιτευόμενοι.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 128 ἐ.ἔ. πράξεως τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν σχολείων τῆς Β' Ἐκπαιδευτικῆς περιφερείας ἐκτελοῦντος τὴν ὑπ' ἀριθμ. 33 ἀπόφασιν τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως τῆς Β' Ἐκπαιδευτικῆς περιφερείας, μετετέθησαν οἱ κάτωθι ἐκπαιδευτικοὶ ὑπάλληλοι:

Θεόδωρος Παντελιὸς α' καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τοῦ ἐν Κυθήροις Γυμνασίου εἰς τὸ ἐν Ἁγίῳ Κηρύκῳ Ἰκαρίας Γυμνάσιον τῇ αἰτήσει του καὶ ἰδίαις δαπάναις, κενῆς οὔσης τῆς θέσεως.

Θεόδωρος Στάθης, β' καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τοῦ ἐν Σίφνῳ ἡμιγυμνασίου εἰς τὸ ἐν Κυθήροις γυμνάσιον τῇ αἰτήσει του, καὶ ἰδίαις δαπάναις, κενῆς οὔσης τῆς θέσεως.

Αἱ μεταθέσεις ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ Τεῦχος τρίτον τῆς 11ης Ἰουλίου ἐ.ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 61 φύλλον τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Σημειωτέον ὅτι ὁ μαθηματικὸς κ.Παντελιὸς εἶχε τοποθετηθῇ πέρυσι εἰς τὰ Κύθηρα καὶ ὑπηρέτει ὡς ἀπεσπασμένος εἰς τὸ Γυμνάσιον Ἰκαρίας, ὁ δὲ μαθηματικὸς πάλιν κ. Στάθης ἐνῷ ἀνῆκε εἰς τὸ ἡμιγυμνάσιον Σίφνου, ὑπηρέτει ὡς ἀπεσπασμένος εἰς τὸ Γυμνάσιον Κυθήρων, ἐφέτος δὲ ἐτοποθετήθησαν ὁριστικῶς ἀμφότεροι.

Αἱ ἐνέργειαι αὗται τοῦ ἐπιθεωρητοῦ κ. Στεφανάκη θ' ἀποτελέσουν θέμα συζητήσεως κατὰ τὴν ὅλην ἔρευναν τῆς πολιτείας του εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ ζητήματα τῆς νήσου μας.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ ΑΓΙΑΣ ΠΕΛΑΓΙΑΣ

Ἐπειδὴ ἡ Σταυρούλα Σουρῆ ἡ διενεργοῦσα ἐράνους ὑπὲρ τοῦ λιμένος Ἁγίας Πελαγίας, ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων τῆς Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς Ἁγίας Πελαγίας, εἰδοποιοῦνται οἱ ἁπανταχοῦ συμπολῖται, ὅτι ὁ τυχὸν ὑπ' αὐτῆς διενεργούμενος ἔρανος εἶναι παράνομος, αὕτη δὲ ὑπόκειται εἰς ποινικὴν δίωξιν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συντρέξουν τὸν λιμένα Ἁγίας Πελαγίας, παρακαλοῦνται ὅπως ἀποστείλουν ἀπ' εὐθείας τὸν ἔρανόν των εἰς τὴν ἐν Ποταμῷ ὑπὸ τοῦ Κράτους διορισθεῖσαν Λιμενικὴν Ἐπιτροπήν.

ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Ὁ κ. Παναγ. Κασιμάτης δημοδιδάσκαλος ἐν Οἴᾳ τῆς Θήρας μετετέθη εἰς Μυτάτα Κυθήρων.

Ὁ κ. Νικόλ. Κασιμάτης δημοδιδάσκαλος Σελλίου, Ρεθύμνης τῆς Κρήτης μετετέθη εἰς Πιτσινιάνικα ἀντὶ τοῦ κ. Κλ. Πετροχείλου μετατεθέντος εἰς Σέλλιον Ρεθύμνης.

Ἡ φιλόλογος κ. Καρρᾶ-Χατζοπούλου τοῦ ἐν Κυθήροις Εἰρηνοδίκου ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ἐν Χώρᾳ Γυμνάσιον.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΞ ΑΠΡΟΣΕΞΙΑΣ

Εἰς οἰκίσκον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκοιμᾶτο ὁ Παυλῆς Κασιμάτης ἐτῶν 75 ἐξερράγη, ἐξ ἀφεθέντος ἀναμένου σιγαρέτου, πυρκαϊὰ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἀτυχὴς συμπολίτης ἐκάη.

Η ΤΟΠΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΑΣ

Η ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ὅπως καὶ εἰς προηγούμενον φύλλον μας ἀντεγράψαμεν, τοπογραφικὸν συνεργεῖον ὑπὸ τὸν μορφωμένον ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ κ. Γεώργιον Α. Θεοδωρίδην ἐνήργησε τὴν τοπογράφησιν τῆς νήσου μας.

Ἐπειδὴ ὀλίγοι ἴσως εἶνε οἱ ἔχοντες γνῶσιν τοῦ σπουδαιοτάτου ἔργου τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ Γεωγραφικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Στρατοῦ, ἐκρίναμεν σκόπιμον ὅπως εἰς τὰς κατωτέρω συντόμους γραμμὰς παράσχομεν σχετικάς τινας πρὸς τὸ ἔργον αὐτὸ πληροφορίας.

Ἡ Γεωγραφικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Στρατοῦ μας εἶνε ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν σύνταξιν ἰδίᾳ τῶν στρατιωτικῶν χαρτῶν. Αἱ ἐργασίαι ὅμως τὰς ὁποίας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐκτελεῖ εἶνε ἐπίσης καὶ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Διότι αἱ τριγωνομετρικαὶ καὶ χαρτογραφικαὶ ἐργασίαι ταύτης τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν πάσης Δημοσίας Ὑπηρεσίας, καὶ ἐν μέρει καὶ ἰδιωτικῆς τοιαύτης.

Ἡ Γεωγραφικὴ Ὑπηρεσία Στρατοῦ περιλαμβάνει: 1ον) Ἀξιωματικοὺς τοῦ Στρατιωτικοῦ Σχολείου τῶν Εὐελπίδων ἀποσπωμένους παρ' αὐτῇ μονίμως, ὡς καὶ μὴ τοιούτους ἔχοντας ὅμως πτυχίον φυσικομαθηματικῶν ἢ τοῦ Πολυτεχνείου. 2ον) Ἀξιωματικοὺς τῶν μαχίμων ὅπλων ἀποσπωμένους διὰ μίαν ἢ πλείονας περιόδους ἐργασιῶν, καὶ τὸ κατώτερον προσωπικὸν ἀπὸ ἰδιώτας (χαράκτας, σχεδιαστάς, λιθογράφους, βιβλιοδέτας κλπ).

Ἡ Γεωγραφικὴ Ὑπηρεσία Στρατοῦ περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς γραφεῖα: Γραφεῖον Γεωδαισίας, Τοπογραφίας, Ταχυμετρίας, Χαρτογραφίας, Φωτοχημεῖον, Λιθογραφεῖον, Βιβλιοδετεῖον, κλπ.

Ἡ Γεωγραφικὴ Ὑπηρεσία Στρατοῦ πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου προσέφερεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὸ στράτευμα διὰ τοῦ καταρτισμοῦ τοπογραφικῶν τμημάτων ἐν τῷ Γενικῷ Στρατηγείῳ καὶ λοιπὰς μεγάλας μονάδας.

Μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ἀνταποκρινομένη εἰς ἁπάσας τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατεύματος, ἀσχολεῖται κυρίως μὲ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐπιτελικοῦ χάρτου τῆς χώρας.

Ἡ σύνταξις τοῦ Ἐπιτελικοῦ Χάρτου τῆς χώρας βαίνει πρὸς τὸ τέρμα. Αἱ ἐργασίαι ἤρχισαν τὸ 1899 ὑπολογίζεται δὲ ὅτι θὰ ἔχωσι περατωθῇ τὸ 1935. Ὁ Ἐπιτελικὸς Χάρτης τῆς χώρας, συντασσόμενος μετὰ μεγάλης προσοχῆς, εἶνε ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων μέσων ἑνὸς μαχομένου στρατεύματος.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν, ἀνὰ πᾶν θέρος καταρτίζονται τοπογραφικαὶ μοῖραι ὑπὸ τὴν διοίκησιν ταγματάρχου αἵτινες περιλαμβάνουσιν ἀριθμὸν τμημάτων ὅσους ἀξιωματικοὺς ἔχουν.

Ἕκαστος ἀξιωματικὸς διοικητὴς τμήματος ὑποχρεοῦται, ἐντὸς κανονισμένων χρονικῶν ὁρίων, νὰ περατώσῃ καὶ ὡρισμένην ἔκτασιν.

Διὰ τὰς ἐργασίας τῆς θερινῆς περιόδου 1933 εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐργάζεται ἡ τοπογραφικὴ μοῖρα ὑπὸ τὸν ταγματάρχην κ. Ν. Λαμπρόπουλον ἀποτελουμένη ἐκ πέντε τοπογραφικῶν τμημάτων. Ἓν τῶν τμημάτων τούτων εἶνε καὶ τὸ ἀποσταλὲν εἰς τὴν νῆσον μας Κύθηρα διὰ τὴν ὑποτύπωσιν καὶ ταύτης.

Διοικητὴς τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ εἶνε ὁ ὑποστράτηγος κ. Ὀδυσσεὺς Μαρούλης εἷς ἐκ τῶν ἄσσων τῆς τοπογραφίας.

ΔΗΛΩΣΙΣ "ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ" ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου παύει ὁριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐφημερίδος μας, πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητάς μας, τοὺς καθυστεροῦντας τὰς συνδρομάς των.

Ἡ «Διαχείρησις τῆς ἐφημερίδος»

ΑΤΥΧΗΜΑ ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΝ

Ὁ συμπολίτης Παναγιώτης Σεμιτέκολος καταπεσὼν ἐκ τῆς στέγης ἔνθα εἰργάζετο, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐν Λιβαδίῳ ἐλαιουργείου τοῦ κ. Γ. Μεγαλοκονόμου ἐτραυματίσθη σοβαρῶς εἰς τὸν μηρόν.

ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ

Ὁ εἰς Ποταμὸν μετατεθεὶς ἐκ τοῦ τηλεγραφείου Ἀθηνῶν κ. Μενέλαος Π. Κορωναῖος, μεταβὰς εἰς τὴν θέσιν του ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ τηλεγραφητοῦ κ. Ζαφειρίου Θαλασσινοῦ μετατεθέντος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον Ἀθηνῶν.

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρώτη περίοδος: Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 1829.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρχαίων, μηδὲ τοῦ Στράβωνος ἐξαιρουμένου, ἠσχολήθη μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς θέσεως τῶν διαφόρων πόλεων, ὀρέων κλπ. ἐνῷ μετὰ σχολαστικότητος περιγράφουν βωμοὺς ἐκκλησίας κλπ.

Ὁ ἀρχαιότερος γεωγραφικὸς πίναξ ἐν ᾧ ἐμφαίνεται καὶ ἡ ἐπίδοσις τῶν ἀρχαίων περὶ τὴν τέχνην, φέρεται χρονολογούμενος τῷ 393 μ. χ. ἐκτελεσθεὶς κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοδοσίου.

Ὁ χάρτης τῆς Ἑλλάδος ὅστις εὑρίσκεται ἐν χειρογράφῳ τῶν γεωγραφικῶν τῶν Πτολεμαίων εἰς τὴν μονὴν τοῦ Βατοπεδίου, δίδει φανταστικὸν σχῆμα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Κατόπιν, σὺν τῇ ἀναπτύξει τῆς τοπογραφίας, ἐπολλαπλασιάζοντο καὶ αἱ ἐκδόσεις βελτιούμεναι, ὡς ἡ κατὰ τὸ 1486 ἔκδοσις Πτολεμαίου ἐν Βενετίᾳ. Ἡ ἐφεύρεσις τῆς πυξίδος διήνοιξε νέας ὁδούς. Ἡ χάρτα τοῦ Ρήγα τοῦ Ἐθνομάρτυρος μόνον ἐθνικὴν σημασίαν εἶχε. Τῷ 1817 ὁ ἐκ Ζακύνθου Ν. Κεφαλᾶς ἐξέδωκεν ἐν Μασσαλίᾳ ἑλληνιστὶ χάρτας ναυτικοὺς ἀρκούντως ἀκριβεῖς. Ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις προεκάλεσε τὴν ἔκδοσιν φανταστικῶν χαρτῶν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Δευτέρα περίοδος: 1829—1889. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐγένοντο ἐργασίαι Γαλλικαὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον (ἀρχαιολογικοὶ χῶροι) καὶ Ἀττικήν, Γερμανικαὶ εἰς Ὀλυμπίαν, Μυκήνας καὶ Ἀττικοβοιωτίαν, καὶ Ἑλληνικαί. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀνέθηκε τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασιῶν εἰς τὴν Θεσσαλίαν εἰς ἀξιωματικοὺς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ Πεζικοῦ Α. Μαυροκορδάτου.

Τρίτη περίοδος: Διὰ τῆς καθόδου τῶν Αὐστριακῶν ἀξιωματικῶν (1889) ἀνεδιοργανώθη ἡ Ἑλληνικὴ Γεωγραφικὴ Ὑπηρεσία, ἥτις ἤρχισεν ἁλματωδῶς ἐξελισσομένη ὥστε σήμερον νὰ θεωρεῖται, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ἡ καλυτέρα τῶν Βαλκανίων, καὶ ἐφάμιλλος τῶν καλυτέρων ὑπηρεσιῶν καὶ μεγάλων ἀκόμη Δυνάμεων.

Διὰ τῆς ἐντατικῆς ἐργασίας καὶ τῆς μεθοδικότητος αὐτῆς ἡ Γεωγραφικὴ Ὑπηρεσία Στρατοῦ, τείνει νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ βαρὺ καὶ ἐξόχως λεπτὸν ἔργον τῆς συντάξεως τῶν ἐπιτελικῶν χαρτῶν τῆς χώρας.

Μέχρι τοῦδε ἔχουν συνταχθῆ οἱ χάρται τῆς Μακεδονίας, Θράκης, Ἠπείρου, Θεσσαλίας καὶ Στερεᾶς. Ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὑπολείπονται εἰσέτι οἱ νομοὶ Ἀρκαδίας καὶ Μεσσηνίας. Ὁ νομὸς Λακωνίας καὶ τὰ Κύθηρα περατοῦνται ἐφέτος. Ἡ Κρήτη ἴσως ν' ἀπομείνῃ καί τινες νῆσοι.

Ἡ ἀκρίβεια τῆς ὅλης ἐργασίας εἶνε καταπληκτική, ἐξικνεῖται δὲ αὕτη διὰ τῆς παραστάσεως καὶ τῆς ἐλαχίστης ἐξολιθιᾶς, ἐκχώματος κλπ.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΙΑΣ ΚΥΘΗΡΙΑΣ ΤΟΝ ΔΙΑΣΗΜΟΝ ΛΕΥΚΑΔΙΟΝ ΧΕΡΝ

Εἰς τὴν Λευκάδα, παρουσίᾳ ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἰαπωνικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐνώπιον πλήθους ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων ἐτιμήθη ἡ μνήμη τοῦ Λευκαδίου Χέρν, τοῦ διασήμου συγγραφέως καὶ καθηγητοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τόκιο ὅστις ἔσχε μητέρα Κυθηρίαν. Διὰ τὸν διάσημον αὐτὸν ἄνδρα ὁ κ. Ν. Κ. Βέρρος ἐδημοσίευσε σύντομον βιογραφίαν τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς δημοσιεύομεν ἐνταῦθα χάριν τῶν συμπολιτῶν μας:

Ἡ Λευκὰς ἐτίμησε προχθὲς τὴν μνήμην ἑνὸς τέκνου της εἰς τὸ ὁποῖον μάλιστα οἱ γονεῖς του ἔδωκαν τὸ ὄνομά της. Παιδὶ τοῦ Ἰρλανδοῦ ἐπιάτρου Καρόλου Χέρν, ὁ ὁποῖος διέμενεν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ὡς χειροῦργος ἰατρὸς τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων τῆς κατοχῆς καὶ τῆς ἐκ Κυθήρων Ἑλληνίδος Ἑλένης Κασσιμάτη, ὁ Λευκάδιος Χέρν ἐγεννήθη εἰς τὴν Λευκάδα τὸ 1850. Λίγα χρόνια μετὰ τὴν γέννησίν του οἱ γονεῖς του ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ Δουβλῖνον ὅπου κάποιος συμπατριώτης μας, μακρυνὸς ἐξάδελφος τῆς κυρίας Χέρν ἡ ὁποία ἦτο ἐξαιρετικὰ ὡραία, ἀνέλαβε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν τραχύτητα τοῦ ἀνδρός της καὶ τὴν ὁμίχλην τῆς πατρίδος του. Ὁ ἐπίατρος δὲν φαίνεται νὰ ἔμεινε δυσαρεστημένος ἀπὸ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς γυναικός του, καὶ δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον, ἐμπιστευθεὶς τὸν μικρὸν Λευκάδιον εἰς μίαν θείαν του, φανατικὴν καθολικὴν ἡ ὁποία ἐπίστευεν ἀκραδάντως ὅτι μοναδικὸς προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε ἡ νηστεία καὶ ἡ προσευχή. Πρὸ παντὸς δὲν ᾐσθάνετο καμμίαν ἀπολύτως συμπάθειαν πρὸς τὸν ἀνεψιόν της ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τὰ αὐτιά του σκουλαρίκια καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν του ἐχρησιμοποίει περισσοτέρας ἑλληνικὰς παρὰ ἀγγλικὰς λέξεις. Τὸ παιδὶ ἦτο ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητον καὶ ᾐσθάνετο εἰς τὸ στῆθος του τὸν θολὸν οὐρανὸν τῆς Ἰρλανδίας. Ἅμα, καμμία φορά, τὰ σύννεφα δὲν ἐσκέπαζον τὸν ἥλιον, τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸ συγκρατήσῃ μέσα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἡ ὀξύχολος θεία τὰ ἔβαζε μὲ τὴν «καταραμένη γυναῖκα», ποῦ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον. Ὅταν ὁ Λευκάδιος ἔγινε 17 ἐτῶν ἦτο ἕνα ἀτίθασο παιδὶ καὶ κανείς, οὔτε δάσκαλος οὔτε θεία, ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ συγκρατήσουν. Ἦτο ἕνας σωστὸς διάβολος καὶ κάποτε, ὅταν τὰ ἔβαλε μὲ τοὺς συμμαθητάς του οἱ ὁποῖοι μὲ μία πετριὰ τοῦ ἔβγαλαν τὸ μάτι, ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου τὸν ἀπέβαλεν. Ἔκτοτε δὲν ἐπάτησε πλέον εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἀφοῦ ἔζησεν ἀρκετοὺς ἀκόμη μῆνας εἰς τὸ Δουβλῖνον ὡς ἀλήτης καὶ ἀφοῦ τὰ ἔχαλασεν ὁριστικῶς μὲ τὴν θείαν του, ἐπῆγεν εἰς τὸ Λονδῖνον ὅπου ἐσυνέχισε τὴν ἀλητικὴν ζωὴν κοιμώμενος εἰς τὰ νυκτερινὰ ἄσυλα καὶ τρώγων ὅταν εἶχε. Βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν αὐτὴν καὶ ἐλπίζων εἰς καλλιτέραν τύχην ἔφυγε διὰ τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀπεβιβάσθη εἰς Νέαν Ὑόρκην εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν. Κανεὶς δὲν γνωρίζει πῶς ἔζησεν ἐκεῖ, γεγονὸς ὅμως εἶναι ὅτι ἅμα κατώρθωσε νὰ ἐξοικονομήσῃ μερικὰ χρήματα, ἔφυγε διὰ τὴν πολιτείαν Κιγκινάτι ἐλπίζων εἰς τὴν βοήθειαν κάποιου μακρυνοῦ συγγενοῦς τοῦ πατέρα του ὁ ὁποῖος διέμενεν ἐκεῖ. Ὁ συγγενής του αὐτὸς δὲν τοῦ παρέσχε καμμίαν ἀπολύτως βοήθειαν, καὶ ὁ ἀτυχὴς Λευκάδιος, μὴ ἔχων πῶς νὰ ζήσῃ, ἔγινεν ὑπάλληλος, μᾶλλον ὑπηρέτης ἑνὸς Συρίου πραγματευτοῦ. Ἡ ζωὴ ὅμως αὐτὴ δὲν τὸν ἐνεθουσίαζε καὶ κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν ἀνέλαβε τὴν διόρθωσιν τῶν τυπογραφικῶν δοκιμίων τῆς μεγαλειτέρας ἐφημερίδος τῆς πολιτείας ἐκείνης. Κατὰ καλήν του τύχην εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου διέμενε διεπράχθη ἕνα μεγάλο ἔγκλημα, καὶ ὁ Λευκάδιος τὸ περιέγραψε εἰς τὴν ἐφημερίδα του μὲ ὅλας τὰς φρικιαστικὰς λεπτομερείας του κατὰ τοιοῦτον ἀριστοτεχνικὸν τρόπον ὥστε ὄχι ἀδίκως ὅλοι παρέβαλον τὴν περιγραφὴν αὐτὴν πρὸς τὰς περιγραφὰς τοῦ Ἔδγαρ Πόε. Ἀμέσως ἀπὸ διορθωτὴς ἔγινεν ὁ καλλίτερος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος καὶ ἤρχισε νὰ μεταφράζῃ ἔργα τοῦ Θεοφίλου Γκωτιέ. Κανεὶς ὅμως ἐκδότης δὲν ἐδέχθη νὰ ἐκδώσῃ τὴν «Νύκτα τῆς Κλεοπάτρας» διότι τὸ ἔργον αὐτὸ ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ἀνήθικον. Μετ' ὀλίγον τὸν ἔπαυσε καὶ ἡ ἐφημερὶς εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάζετο διότι ἠθέλησε νὰ πάρῃ γυναῖκα μίαν μιγάδα πρᾶγμα ποῦ ἐθεωρεῖτο ὡς ἔγκλημα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ διωγμοῦ τῶν μαύρων. Ἀπογοητευμένος ἢ μᾶλλον ὠθούμενος ἀπὸ μίαν ἀόριστον τυχοδιωκτικὴν διάθεσιν, ὁ Λευκάδιος Χέρν ἔφυγε διὰ τὴν Νέαν Ὀρλεάνη ὅπου ἀπὸ τὸν τάφον τῆς Ἀτταλὰ ἀνέβλυσε τὸ λεπτὸν καὶ μεθυστικὸν ἐκεῖνο ἄρωμα ποῦ ἐμοσχοβόλησε τὴν αὐγὴν τοῦ ρωμαντισμοῦ.

Εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνη ὁ Χέρν ἔζησε δέκα περίπου ἔτη ἀναστρεφόμενος κατὰ προτίμησιν τοὺς Μαύρους. Αἱ ἐπιστολαί του, τῶν ὁποίων ἡ ἐκδοθεῖσα συλλογὴ ἀρχίζει ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἄφιξίν του εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην μᾶς παραδίδουν ὁλόκληρον τὴν σκέψιν του. Ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης, εἶνε κατὰ τὸν παράδοξον αὐτὸν πλάνητα, τὸ σημεῖον τῆς μυστηριώδους καὶ ἐφημέρου συναντήσεως πλήθους ψυχῶν αἱ ὁποῖαι δὲν ἀναμένουν παρὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου διὰ νὰ διασκορπισθοῦν ἀνὰ τὸν κόσμον, καὶ συναντηθοῦν ἐκ νέου μὲ ἄλλας ψυχάς, ἐπίσης ἐφημέρους. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς εἰς Νέαν Ὀρλεάνην διαμονῆς του ὁ Χέρν ἔζη ἐκ τῆς συνεργασίας του εἰς μίαν ἐγχώριον ἐφημερίδα εἰς τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευε καθ' ἑβδομάδα ὑπὸ τὸν τίτλον «Φαντασίαι» βουδδικά, ἰνδικὰ καὶ κινεζικὰ διηγήματα. Τοῦ ἔλλειπεν ὅμως ἡ μεθοδική, ἡ ὠργανωμένη, τρόπον τινά, μόρφωσις τὴν ὁποίαν ἔχει κάθε ἄνθρωπος ποῦ ἠκολούθησε τὰς ἐγκυκλίους σπουδάς. Ἐμορφώνετο μόνος του καὶ ὅπως ὅλοι οἱ αὐτοδίδακτοι ὑφίστατο τὴν τυραννίαν τῶν «ἀνακαλύψεών» του. Μίαν ἡμέραν «ἀνεκάλυψε» τὸν Σπένσερ καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ διακηρύσσῃ ὅτι εἶνε ὁ μεγαλείτερος σοφὸς ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων. Ἡ μόρφωσίς του ὁμοιάζει κάπως τὴν μόρφωσιν τοῦ Οὐγκὼ καὶ ἀνεζήτει εἰς τὴν ἱστορίαν κάθε τι τὸ παράδοξον, τὸ τρομερόν, τὸ φρικῶδες ὅπως ἔψαχνε νὰ εὕρῃ εἰς τὴν μυθολογίαν τὸ ἀσύνηθες. Τὸ ὡμολόγει ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος γράφων: «Θρησκεία μου εἶνε πᾶν τὸ παράδοξον, πᾶν τὸ ἐξωτικόν, πᾶν τὸ τερατῶδες».

Ἀλλὰ ἀνάμεσα εἰς τὰς παραδοξότητας αὐτὰς ἡ ψυχὴ τὴν ὁποίαν τοῦ ἐκληροδότησεν ἡ Ἑλληνὶς μητέρα του ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἐνστικτώδη ἀγάπην πρὸς πᾶν ὅ,τι ὡραῖον καὶ καλόν.

Ἐπεξειργάσθη τοὺς μύθους τῆς Ἀνατολῆς ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπεξειργάσθησαν τοὺς ἰνδικοὺς καὶ αἰγυπτιακοὺς θρύλους. Ἀφήρει κάθε χυδαῖον στοιχεῖον καὶ τοὺς ἐλάξευε μὲ κομψότητα πραγματικῶς κλασσικήν. Ἕνα ἀπὸ τὰ ὄνειρά του ἦτο νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρόζαν τὴν χάριν καὶ τὴν κομψότητα τοῦ ὕφους τοῦ Γκωτιέ, τοῦ Λοτί, τοῦ Ντωντὲ καὶ τοῦ Μωπασσὰν καὶ ὠνειρεύετο νὰ γίνῃ ὁ φιλολογικὸς Κολόμβος τοῦ νέου κόσμου.

Ἡ ἀνήσυχος ψυχὴ τοῦ Λευκαδίου Χέρν ἐκορέσθη ἀπὸ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην καὶ ἀνεζήτει νέους τόπους ἀγνώστους. Ἡ ἐπιτυχία ἑνὸς μυθιστορήματός του, τῆς «Σίτα», ἔπεισε τὴν ἐφημερίδα του νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὰς Ἀντίλλας διὰ νὰ περιγράψῃ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῶν νήσων αὐτῶν. Τὸ 1890 μία ἐπιθεώρησις, ἡ HARPER'S MAGAJINE, τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν μαζὶ μὲ ἕνα σκιτσογράφον ὁ ὁποῖος θὰ ἐσκιτσάριζε τὰς περιγραφάς του. Κατὰ τὸν πλοῦν ὅμως ὁ Λευκάδιος Χέρν ἔμαθεν ὅτι ὁ σκιτσογράφος ἐπληρώνετο διπλάσια ἀπὸ αὐτὸν καὶ διέλυσε τὴν συμφωνίαν του μὲ τὴν ἐπιθεώρησιν. Ἔτσι κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Γιοκοχάμα σχεδὸν ἀπένταρος ὅπως καὶ πρὸ 20 σχεδὸν ἐτῶν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἐκεῖ ἤρχισε μία νέα ζωὴ δι' αὐτόν.

* * *

Τὸν Μάϊον τοῦ 1918, εἰς τὸ τριγωνομετρικὸν σημεῖον τῆς Ὄσσανης, ὅπου τὸ παρατηρητήριον τοῦ ἀρχηγείου τοῦ τομέως πυροβολικοῦ τοῦ Σκρᾶ, ἐγνώρισα τὸν λοχαγὸν τοῦ γαλλικοῦ πυροβολικοῦ ἀββᾶν κόμητα Ντὲ λ' Ἀντβερσέν, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Σκρᾶ. Ὁ Γάλλος αὐτὸς ἱερωμένος εἶχε διαμείνῃ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐν Ἰαπωνίᾳ, ὅπου ἐγνώρισε τὸν Λευκάδιον Χέρν καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Αὐτὸς πρῶτος μοῦ ὡμίλησε περὶ αὐτοῦ καὶ μοῦ ἐχάρισε δύο μεταφράσεις τῶν ἔργων του εἰς τὴν γαλλικήν.

—Ὅταν ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, μοῦ ἔλεγε κάποιο βράδυ, καὶ ἐπεστρατεύθη ἡ ἡλικία μου, δὲν ἠθέλησα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κυρίαν Κοϊζοῦμι, δηλαδὴ τὴν γυναῖκα τοῦ Χέρν. Κανεὶς εἰς τὴν Ἰαπωνίαν δὲν τὸν ἐγνώριζε μὲ τὸ ὄνομα αὐτό, ἀλλ' ἦτο εἰς ὅλους γνωστὸς ὡς Κοϊζοῦμι. Ἡ γυναῖκα του ἔλειπεν, εἰς τὸ σπίτι ἦτο τὸ μεγάλο παιδί του, τὸ ὁποῖον μὲ ὡδήγησεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πατέρα του ποῦ εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς δεκαετίας. Εἰς τὸ βάθος τῆς βιβλιοθήκης ἦτο ἕνας βουδδικὸς βωμὸς καὶ ἐπ' αὐτοῦ γραμμένον εἰς πλάκα μὲ τὰ ἱερὰ βουδδικὰ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ Λευκαδίου Χέρν. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν πλάκα ἔκαιε μία κανδήλα, καὶ κάθε βράδυ, ἡ χήρα Χέρν μαζὶ μὲ τὰ τέσσαρα παιδιά της ἐτοποθέτουν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἕνα ποτῆρι νερό, ἕνα πιάτο ρύζι, ψωμὶ καὶ ἄνθη διὰ τὴν ἀόρατον ἀλλὰ πάντα ζῶσαν ψυχὴν τοῦ πατρὸς καὶ συζύγου. Τοῦ ηὔχοντο «καλὴν νύκτα» καὶ ἔκλειον τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἦτο ταυτοχρόνως καὶ τάφος.

* * *

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου εἰς τοῦ ὁποίου τὰς φλέβας ἔρρεεν ἑλληνικὸν αἷμα, θὰ ἦτο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν μετὰ τὸν θάνατόν του περιποίησιν αὐτήν. Διότι ὁ Χέρν ἠγάπησε τὴν Ἰαπωνίαν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἡ παλαιὰ Ἰαπωνία, ἡ χώρα τῶν ἡρωϊκῶν καὶ μυθικῶν παραδόσεων καὶ ὄχι ὁ λαὸς ὁ ὁποῖος ἐξευρωπαΐζετο μὲ τὴν θέλησιν καὶ τὸ σύστημα ποῦ κατέπληξαν ὅλον τὸν κόσμον. Δι' αὐτὸ μάλιστα οἱ Ἰάπωνες δὲν συνεπάθησαν καθόλου τὸν Χέρν, διότι ἐνόμιζον ὅτι περιεφρόνει τὰς προόδους των καὶ μόνον ὅ,τι ὑπῆρχε παλαιὸν καὶ κάπως μυθικὸν εἶχε δι' αὐτὸν ἀξίαν. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως ὁ Χέρν κατώρθωσεν εὐθὺς σχεδὸν ὡς ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν νὰ διορισθῇ καθηγητὴς τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας εἰς τὸ κολλέγιον τῆς Ματσουέ, μιᾶς τῶν ἀρχαιοτέρων ἰαπωνικῶν πόλεων. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀναριθμήτους βουδδικοὺς ναούς, ὁ Χέρν ἐγνώρισε μιὰ χαριτωμένη Ἰαπωνέζα, τὴν Ζετσοὺ Κοϊζοῦμι, γόνον παλαιᾶς οἰκογενείας ἀπὸ τοὺς «Σαμουράϊ» καὶ τὴν ἔκαμε γυναῖκα του κατὰ τὸ παλαιὸν ἰαπωνικὸν ἔθιμον ποῦ μοιάζει λίγο μὲ τὰ ἔθιμα τῶν Ἀθιγγάνων. Οἱ δύο σύζυγοι ἄδειασαν τρία ποτηράκια ρακιοῦ ἀπὸ ρύζι καὶ αὐτὸ ἦτο ἡ ἱεροτελεστία τοῦ γάμου των. Ἀπαράλλακτα ὅπως ἐπανδρεύθη καὶ ἡ Ἐσμεράλντα μὲ τὸ σπάσιμο τῆς στάμνας. Εἰς τὴν γυναῖκα του ἀπηγόρευσε νὰ μάθῃ ἀγγλικὰ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν γοητείαν τῆς ἰαπωνικῆς γλώσσης. Καὶ ὅμως ὁ Χέρν οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ ἐννοήσῃ καλὰ τὴν γλῶσσαν αὐτήν, ἀλλ' αἱ λέξεις ποῦ ἤκουε χωρὶς νὰ τὰς καταλαβαίνῃ του ἐφαίνοντο ὡς ἡ ἠχὼ τῶν ἀγνώστων κόσμων ποῦ ἀνεζήτει ἡ ψυχή του. Ἔβλεπε κάθε γκέϊσα «ὡς ἄνθος ποῦ μποροῦσε κανεὶς νὰ θαυμάσῃ, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ ἐγγίσῃ». Καὶ δι' αὐτὸ ἡ εἰκὼν τῆς Ἰαπωνίας ποῦ μᾶς ἔδωκεν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα του, τὶς «Ματιὲς» ὁμοιάζει σὰν κάτι τὸ σκοτεινόν, τὸ ἀόριστον ποῦ βλέπει ὁ ἄνθρωπος ὄχι ὅταν εἶνε ἔξυπνος, ἀλλ' ὅταν ὀνειρεύεται.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου του αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν ἦτο μεγάλη. Οἱ «Ματιὲς» εἶνε τρόπον τινὰ τὸ ἀντίρροπον τῆς «Κυρίας Χρυσάνθεμον» τοῦ Λοτί, διότι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Γάλλον συγγραφέα, ὁ Χέρν μᾶς παρουσιάζει τοὺς Ἰάπωνας ὡς λαὸν ρωμαλέον, ἐμπνεόμενον ἀπὸ κάποιαν θρησκευτικὴν μυστικοπάθειαν καὶ ἱκανὸν διὰ μεγάλα πράγματα. Εἰς τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του οἱ Ἰάπωνες τὸν ἐπίκραναν, διότι ἅμα ἀπέκτησε τὴν ἰαπωνικὴν ἰθαγένειαν καὶ ἐπῆρε τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς γυναίκας του, τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Τόκιο, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε διορισθῇ καθηγητὴς τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας, τοῦ περιέκοψε τὸν μισθόν. Ὁ Χέρν παρῃτήθη καὶ μετὰ ἕνα ἔτος, τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1904, ἀπέθανεν.